

תשובה

משמחת הנישואין של
מנחם מענדל הלוי ושרה שיחיו
וויינבערג

יום הבהיר ל"ג בעומר ה'תשע"ט
לאס אנג'לס, קאליפורניא

ב"ה

פתח דבר

בשם משפחות וויינבערג – טאלער, הננו מקדימים בברכה את קרובינו וידידינו שראו לקחת חבל בשמחתנו. והשמחה כפולה ומכופלת שמחה כללית של הילולא דרשב"י ושמחה פרטית של החתונה היא חתונת הרה"ת מנחם מענדל הלוי שי', עם ב"ג שרה רחל תחי'.

ידוע בקהל חסידים, אשר בין העטרות שנתעטר בהם יום ל"ג בעומר, מתנוססת גם נזר "יום מתן תורה של פנימיות התורה". כפי שנקרא במאמרי ושיחות נשיאינו זצוק"ל. והרי פנימיות התורה נתגלתה בדורות האחרונים בתורת החסידות, ולכן בשבילנו זה יום מיוחד, יום תפארתנו.

זכות נפלא זכה סב החתן הרה"ח ר' יוסף הלוי ע"ה וויינבערג, זכות אשר קנה בעמל רב ועקבי משך כעשרים וחמש שנה, לברר מקחן של צדיקים, כ"ק אדמו"ר הזקן וכ"ק רבנו, במסירת שיעורים על גלי הראדיא בספר התניא, מתוך שכ"ק רבנו עובר על דפי ההכנה לכל שיעור ושיעור ומבאר ומעיר בפרטי פרטיות. השיעורים התחבבו על קהל רב ומגוון. וכ"ק רבנו הראה להם חבה יתרה לאורך כל השנים, כמתואר בפנים הקובץ. מאוחר יותר נדפסו שיעורים אלו, מתחילה בשפת אידיש בהם נמסרו מתחלה ואח"כ "באר היטב" בכמה שפות, (ומופיעים כיום מידי שבוע בחוברות "דבר מלכות" הנלמדות ע"י רבבות אחב"י), ובהדפסתן ותירגומן התעסקו גם אבי החתן ודודו שי'.

ובודאי ילוה את החתן והכלה הזכות של הפצת תורת רבותינו נשיאינו, ומכוחו ירעפו עליהם ברכות שמים מעל, ובטוב הנראה והנגלה, בבנותם את ביתם לאורם של רבוה"ק.

הקובץ הנוכחי מכיל כמה מענות קודש אשר נכתב על גליונות דפי שיעורי התניא, כפי שנכתבו טרם אמירת על גלי הרדיא, מהם כאלו אשר נדפסו בספרי "שיעורים בספר התניא" לסב החתן הנ"ל, ומהם הרואים אור כאן בפעם הראשונה. מכיון שלאחרונה נתגברה תשוקת אנ"ש שי' לראות דברי רבנו בצורתם המקורית, באו בתחילת כל פסקא צילום הכתי"ק ואח"כ פענוח וגם ביאור. במקום שהענין נתבאר בספרי השיעורים, צויין למקומו בספר, ולא כפלנו הדברים. הוספנו גם שני מאמרים על השתלשלות השיעורים במשך השנים.

והי' אם הודות לקובץ זה המופץ ביום שמחת לבם יתרכו הלומדים והוגים בספר התניא ועוסקים בביאורי כ"ק רבנו המפורזות על פני דפי ספרי ה"שיעורים", בודאי גם יוסיפו הלומדים וההוגים את ברכותיהם לבני הזוג, שיבנו את ביתם על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבה זוהי תורת החסידות, ויראו דור ישרים יבורך בנים ובני בנים עוסקים בתומ"צ, מתוך עושר ואושר ונחת רוח.

התודה והברכה להחתן שי' שהשקיע עמל רב כדי שיצא דבר נאה ומתוקן.

בכבוד, ובתודה על השתתפותכם בשמחתנו – שמחתכם,

הרב דוד טאלער

הרב לוי הלוי וויינבערג

תוכן הענינים

7....."שומעין את הנראה" ו"רואין את הנשמע".....

10.....ראיון עם הרב וויינברג.....

הערות על אגרת התשובה

פענוח א'

15.....מעלות מ"ע על מל"ת.....

פענוח ב'

18.....ציון המ"מ לסדרה של הפסוק.....

פענוח ג'

19.....האם העובר על כריתות ומיתת ב"ד בידו לשוב עד שיתכפר כפרה גמורה?.....

פענוח ד

20.....ההפרש בין סוגי הצומות.....

פענוח ה'

23.....נראה לכאורה שלדעת אדה"ז מצות התפילה היא מדרבנן.....

פענוח ו'

24.....למה מביא אדה"ז ג' פסוקים להוכיח שמלאכים נק' "א-לקים".....

פענוח ז'

25.....פרשת חנני' בן עזור כהוכחה לענין מיתה ביד"ש.....

פענוח ח'

27....."חידוש" מ"פשט" בהכתוב "ויפח".....

פענוח ט'

29.....חבל המקשר הנשמה לשרשה כולל מצוות שאי אפשר לקיימן.....

פענוח י'

30.....למה מסתפק אדה"ז ב"וכו".....

פענוח י"א

31.....מה מחדש אדה"ז בכתבו "והאדם הוא בעל בחירה".....

פענוח י"ב

32.....חידוש אדה"ז שהחבל יכול להתמשך גם למטה מקצהו.....

פענוח י"ג

34.....פי' אדה"ז במשנת "אין בידינו לא משלות כו".....

פענוח י"ד

36..... הפירוש בשעה אחת של העמקת הדעת

פענוח ט"ו

37..... ישוב הסתירה בין תוכן כל הפרק למ"ש בסוף הפרק שלפניו

הערות ושקו"ט בנוגע לכמה ענינים בתניא

פענוח א'

39..... נסיונות. רבנו שולל פי' בתניא שנאמר מפי כמה משפיעים

פענוח ב'

44..... (א) ביאור ענין העמוד שמג"ע התחתון לג"ע העליון (ב) מדור נשמות הצדיקים

פענוח ג'

46..... טעותם של התופסים ענין הצמצום כפשוטו

פענוח ד'

47..... איך השכל מקיף ומוקף מהענין שמשיג

פענוח ה'

49..... ענין התומ"צ באלו שניתנה להם רשות לראות

פענוח ו'

50..... לימוד זכות על אלו שנראה שעליהם דיבר דוד

הוספה א'

52..... בקשר למבצע תפילין

הוספה ב'

54..... "והנני נהנה מאד מזה אשר האחד דורש טובת חבירו... הנני נהנה הנאה גדולה שאין דוגמתה בהנאת עוה"ז"

הוספה ג'

55..... "ת"ח ת"ח על הענין ועל ההודעה אודותו, והרי בכ"ע מצפה כ"א לענין של נח"ר ובפרט בעת וכו'..."

הוספה ד'

מכתב זה קיבלה הסבתא של הכלה - מרת חי' שרה רחל ליסבאן - מהרבי לקראת הנסיעה שלה ליאהאנסבורג
56..... בשנת תשכ"ה

הקדמות

"שומעין את הנראה" ו"רואין את הנשמע"

ענינה של שיעורים בספר התניא

הרב לוי ויינבערג

ולדורות – כל מי שפותח את ספר התניא ולומד בו, הרי הוא מ"יודעי ומכירי" שלכ"ק אדמו"ר הזקן, והשפעת התניא על הלומד בו אינה זהה להשפעתם של שאר "ספרי היראה", אלא היא כקבלת הדברים ביחידות.

במילים אחרות: כ"ק אדמו"ר הזקן ישב בחדרו, סקר את כל הנשמות שעתידים לעיין בספר התניא ובכתבו את ספר התניא כמו דיבר לכל אחת מהן בפרטיות.

מהו באמת ההסבר לכך שיש בכוחו של הלימוד בתניא להתעלות מעל ההגבלה הקיימת בסתם "ראיה וקריאה בספרים"?

אולי אפשר להבין זאת על-פי הכלל הידוע שלמרות שכוחות הנפש רבים הם, הנפש עצמה היא אחת. לכן מוכרחה להיות נקודה כלשהי שממנה נובעים כל הכוחות הפרטיים. ובנקודה זו שקודמת לנביעת הכוחות, רב המאחד את הכוחות על המפריד ביניהם, ולכן קיים שם עירוב תחומין בין כוחות שונים ואופי פעולתם. כי כאשר מתבלטות המחיצות המבדילות בין הכוחות, אפשר גם "לראות את הנשמע ולשמוע את הנראה" (עיין לקו"ש ח"ו שיחה ב' לפר' יתרו).

ואולי זהו סוד סגולת הלימוד בספר התניא. מאחר שמדובר בספר שמגלה את עצם הנפש, בחינת "איתן" שבנשמה, נכתב הספר בדרגה שהיא מעבר למחיצה המפרידה בין ראייה לשמיעה. לכן יכול הלומד בספר "לשמוע את הנראה", לשמוע אל קול

המפרשים פירושים עצמיים בספר התניא. ולכן, בעמדנו להעלות הרהורים על דרכי הלימוד בספר התניא, נתעכב ביגן עדן התחתון, בהקדמת הספר.

"שומעין את הנראה"...

לאחר הפתיחה בברכה, מתחיל אדמו"ר הזקן בהקדמת ספרו לבאר ההבדל שבין שמיעה לראיה, בין דברי התעוררות הנשמעים באופן ישיר מפי הרב, לבין "ראיה וקריאה בספרים".

מרוח הדברים ניכר כי לא בקלות קיבלו החסידים את המעבר מהשמיעה והקבלה בעל-פה אל הלימוד והעיון בספר ("רשמתי את כל התשובות על כל השאלות למשמרת לאות ולא ידחוק עוד ליכנס לדבר עימי ביחידות..."). שהרי מלבד עצם הדברים הנאמרים והעצות בעבודת ה', קיים ביחידות' קשר אישי בין החסיד לרבו, ואותה הידברות בין נשמות חסרה לגמרי, לכאורה, בעת קריאת הדברים בספר.

על כך עונה כ"ק אדמו"ר הזקן, כי אמנם כך הם הדברים בשאר "ספרי היראה", אך בספר התניא אין זה כך. וזאת, משום שביודעי ומכירי קאמינא. אשר היה הדיבור של חיבה מצוי בינינו...".

כידוע, הדברים הללו היו מכוונים גם לשעתם וגם לדורות. לשעתם – דברי התניא מכוונים לחסידים שקשורים לרבנו הזקן מכבר, וה"תשובות" וה"עצות" שבתניא מהוות המשך לשיחה שהתקיימה ביחידות.

הרהורים ביגן עדן התחתון

ידוע ש'חדר היחידות' של הרבי היה מכונה תמיד בפי החסידים 'גן עדן העליון', וחדר ההמתנה ליחידות היה נקרא 'גן עדן התחתון'.

כמו כן ידוע שלימוד התניא היה נחשב תמיד אצל חסידים כמו כניסה ליחידות' אצל רבינו הזקן נ"ע.

ואם כן, ההקדמה של ספר התניא, שדרכה נכנסים לגוף הספר וליחידות' ביגן עדן העליון' אצל כ"ק אדמו"ר הזקן, כמוה כיגן עדן התחתון'.

מעלתו של 'גן עדן התחתון' מתבטאת בכך שלמרות (ודווקא משום) היותו תחתון, מסוגל הוא להתבוננות. שכן, בעת היחידות', בעמדו ביגן עדן העליון' אין לו לחסיד בעולמו אלא קליטת דברי רבו. שעת היחידות' אינה כשרה לחקירת וניתוח דברי הרב. בשעה זו החסיד אינו מעמיק לחשוב על עצמו ואפילו לא על דברי הרב. רק לאחר שהוא נרתע י"ב מיל לאחוריו וחוזר לתהום מציאותו, מתחיל הוא להתעמק. ואילו בחדר ההמתנה, ביגן עדן התחתון' אתה רואה לפניך אנשים שטרודים במחשבות והרהורים, "פארטראכטע אידן". הם מחשבים חשבונו של עולם וגם "עולם קטן זה האדם". זה בדממתו וזה בדמעתו.

וכן הוא ביחס לספר התניא, 'גן עדן העליון' של אדמו"ר הזקן, שידוע כמה הקפידו רבותינו הק' על

רבנו הזקן (וקולם של כל הנשיאים ממלאי מקומו וממשיכי דרכו) שמדבר אליו מתוך ה"נראה" בכתבו בדפוס.

מבחינה זו, יש בשיעורי התניא שנמסרו ברדיו משום החזרת עטרה ליושנה. הרדיו הוא מכשיר שכל-כולו שמיעה – "ותמונה אינכם רואים זולתי קול". והנה דברי-אלוקים חיים שבספר התניא נישאים על גלי האתר. אין גווילים, רק אותיות פורחות, וכך חזר התניא לסגנון המקורי של לימוד באמצעות שמיעה.

אך לא שמיעת דברים בלבד יש כאן. כשם שהדברים הושמעו בהתחלה במסגרת "חידות", כאשר נשמות הרבי והחסיד נפגשו והיה "דיבור של חיבה מצוי בינינו", כך נשמעים הם עכשיו, מתוך הרדיו ה"קר" וה"מתכתי", ע"י הרבה נשמות בחיבה רבה.

וחיבה זו מצויה גם עתה "בינינו", גם מצידם של השומעים. גם כ"ק רבנו זי"ע, שהיה מאזין קבוע לשיעורים במשך עשרות בשנים (ופעמים רבות היה זה כחלק מסעודת מלווה-מלכה שלו), התבטא פעם בהתוועדות בדברו על השיעורים: "מה'ערט א לעבעדיקן ווארט, א ווארעמען ווארט" (= "שומעים דברים בחיות ובחמימות").

אאמ"ר שי, מחבר ומשדר השיעורים, נוהג לומר על-כך כי בעצם העובדה שהרבי נהג להאזין לשיעור התניא בקביעות, הרבי העניק נתינת-כוח שהשיעורים יפעלו את פעולתם.

ומעשה שהיה שפעם אחד ה'חוזרים' השמיע שיחת ק' של הרבי במהלך שיעור חסידות בפני ציבור נכבד בשכונת בורו-פארק, העיר לו להפתעתו אחד המאזינים כי לדעתו הוא מחסיר נקודה חשובה (ובלשונו "אן עיקר'דיקען קנייטש"). ואם תשאלו, המשיך להל, מניין אני יודע את השיחה הק' כל-כך בדיוק, (השובה היא שלפני שלושים שנה!) שמעתי את הדברים בשידוריו

של המחבר שי' ברדיו והדברים נחרתו במוחי ובליבי מאז ועד היום.

על החביבות הרבה שייחס כ"ק רבנו זי"ע לשיעורים, תעיד העובדה שבמשך למעלה מעשרים שנה, עבר על השיעורים מדי שבוע בשבוע, הגיה ותיקן, העיר, ושיפר גם פרטים קטנים ביותר. גם ברשימת ראשי-פרקים מתולדות כ"ק רבנו זי"ע (שמופיעה בתחילת "היום יום...") והוגהה על-ידי רבנו), מצינו בין פעולות רבנו זי"ע בשנת תש"כ: "החלו שיעורי תניא ב"ראדיא" (השיעורים מוגהים ע"י כ"ק אדמ"ר שליט"א)".

...ו"רואין את הנשמע"

השנים חולפות, ושיעורי התניא שנמסרו ברדיו לובשים צורה חדשה – "ונכתב בספר". ארבעת חלקי הספר "שיעורים בספר התניא" יוצאים-לאור בזה אחר זה, בעידודו הנמרץ של כ"ק רבנו זי"ע, מתקבלים בציבור הרחב בשמחה רבה ונחטפים בשוק הספרים. בתוך שנים אחדות, הספר מתורגם ללה"ק, לאנגלית, לצרפתית, לספרדית ולעוד שפות.

לרכבות תושבי ניו-יורק וסביבותיה המאזינים לשיעורים ברדיו, מתווספים רבבות עמיתים בכל קצוות תבל שלומדים בספרים, תמידים כסדרם. ושוב צץ ועלה החשש, מעין אותו חשש שעלה בעת כתיבת ספר התניא: האם ישתמרו בספר אותן הסגולות שייחדו את השיעורים שבעל-פה?

ושוב הוכיחה את עצמה אותה סגולה שקיימת בספר התניא – היכולת של הספר להיות מועבר מכלי אל כלי, מכלי הראייה לכלי השמיעה וחוזר חלילה, מבלי לאבד את תוכנו וכוח השפעתו. והפעם היו הקוראים בספר "רואים" בכתב "את הנשמע" בעל-פה בשיעורי הרדיו. ושוב היה זה אותו מפגש נשמות, והיה ה"דיבור של חיבה" מתגלה בין דפי ספרי ה"שיעורים".

תרומה רבה לחיבה זו תורמות ה"הוספות" לפרקים, הלא הם אותם סיפורים ופתגמים חסידיים, שמשובצים בסופי הפרקים ומשווים לספר טעם של התוועדות, כאילו ה"מגיד שיעור" והלומד יושבים מסובים ליד שולחן אחד ומשוחחים ביניהם כדבר איש אל רעהו בעת התוועדות חסידית.

ודי להצביע על דוגמא אחת. פרק ל"ה מסתיים במילים "והמשכיל יבין". על-כך באה בספר ה"שיעורים" ההוספה הבאה (בשם חסידים מדורות עברו) – "און אן עובד דערה'ערט" (וה'עובד' יקלוט בפנימיות).

קשה לתאר את המהפכה המשמעותית שחוללה ההוספה בת ארבע המילים! הנה הלומד עומד בסיומו של פרק שמסביר תוספת ביאור בפסוק "כי קרוב אליך הדבר מאוד וגו'", ופתאום הוא נתקל ביד שמונפת, כביכול, לעברו ומכריזה: "אל תקרב הלום! במופלא ממך אל תחקור, אם אינך נמנה בין המשכילים". והלומד עומד ותוהה: הייתכן שה'קרוב' נעשה שוב רחוק? באה ההוספה הקצרה – "און אן עובד דערה'ערט" – והופכת את הקערה על פיה. לאמור: אין כאן לא דחייה ולא ריחוק, אבל יש כאן קירוב והזמנה. בוודאי "קרוב אליך הדבר מאוד", שהרי כל אחד שייך ל'עבודה'. והרי ה'עובד' קולט זאת בפנימיות ("דערה'ערט"), דרגא שהיא אפילו למעלה מדרגת המשכיל. אלא שאם בנוסף ל'עבודה' שלך הינך גם "משכיל", תוכל להשיג את הענין גם בדרך ההבנה, עם כל המעלות שבה. אכן, התוועדות שלמה מקופלת באימרה זו.

בין "תניא"

ל"שיעורים בתניא"

אחד ההבדלים בהלכה בין מעיין למקווה הוא שהמעיין מטהר בכל שהוא והמקווה מטהר רק בארבעים סאה.

כשלעצמו. ההסברים נועדו רק להרחיב את ה"כלשהוא" עד שכל גופו של הלומד ייכנס במי המעיין.

זוהי שיטת ההסבר בשיעורי התניא, בין בעל-פה ובין בספר, לכל אורך הדרך. זוהי השיטה שרבנו ז"ע הורה שוב ושוב לאחוז בה: שההסברים יהיו קצרים ופשוטים ככל האפשרי, ושווים לכל נפש.

כתוצאה מכך אנו מוצאים כיום דיין בקהילה חרדית מכובדת שמעיר שלמרות שזה זמן רב שלמד תניא, אבל מעולם לא היה לו "געשמאק" בזה עד שפתח את ספר ה"שיעורים".

ובד בבד, שמח הילד שמתחיל ללמוד שיעורי חת"ת ומתרגש מהעובדה שגם הוא יכול להבין את התניא כשהוא לומד מתוך ה"שיעורים".

הבה נקווה שהשיעורים ימשיכו בתפוצתם "בלי שיעור", הן בעולם – המספר המקומות שאליהם מגיעים השיעורים, הן בשנה – אריכות ימים ושנים טובות למגיד ה"שיעורים", והן בנפש – לקהל רחב ומגוון של קוראים, מעיינים, ושומעים. ובזכות הפצת המעיינות חוצה, נזכה בקרוב ל"קאתי מר" דא מלכא משיחא.

לאור האמור נשאלת השאלה: מה מקום יש ל"שיעורים" בתניא? הרי במעיין עסקינן שמעלתו היא שאין לו "שיעור" והוא מטהר בכל-שהוא!

אלא שדין זה שהמעייין מטהר את האדם בכל שהוא הוא דין תורה, אבל מדרבנן צריך אף הטובל במעיין לטבול בארבעים סאה.

לאמתו של דבר, אין זה חיוב שחידשו חכמים מעצמם, אלא הוא בא כתוצאה מדין התורה. שהרי ארבעים סאה הם "מים שכל גופו עולה בהן", ואף מן התורה חייב כל גופו של המיטהר להיות מכוסה במים, כאמור, והמשמעות המעשית היחידה של דין התורה הייתה רק בתינוק או בננס. ובאו חכמים והצריכו אף בשבילם שיעור שגופו של אדם בינוני עולה בו.

אם כן, המטרה העיקרית של ה"שיעור" היא לתת אפשרות למי שנמצא מחוץ למעיין התניא להיכנס אל תוכו, ולהיכנס כולו.

אבל כשם שברור שגם לאחר שיש במעיין את הארבעים הסאה הנחוצים מדרבנן לא איבד המעיין את כוחו לטהר בכל-שהוא, כך ברור גם בעניינינו, שתוספת ההסבר ב"שיעורים" אינה גורעת ח"ו מכוח השפעתו המקורית של התניא

בתשובה המפורסמת שענה מלך המשיה למורנו הבעש"ט, מודגש שתורת החסידות היא בבחינת מעיין. כלומר: הנגלה והחסידות שניהם מים הם, ושניהם מטהרים את הלומד אותם. אבל הבדל יש בין אופן ההיטהרות ע"י לימוד החסידות, כמו ההבדל בין הטהרה במקווה לטהרה במעיין. מי שלומד נגלה – שכלו מתעדן, מוחו חושב בסגנון החשיבה של אב"י ורבא. חושי התלמיד נעשים כחושי הרב, ושכלו נעשה "שכל התורה". אך כדי להגיע לדרגה זו צריך הלומד לקלוט לתוכו דברי תורה בכמות גדולה מאוד. ל"שיעור" גדול של ארבעים סאה זקוק הוא כדי להיטהר, ופחות מארבעים סאה אין בכוחם לטהרו. ואילו מי שלומד חסידות, הרי ב"מאמר אחד יכול להיבראות", ופתגם אחד יכול לחולל מהפכה בקרבו ולטהר את השקפותיו (ועיין שיחת י"ט כסלו תשי"א).

רק תנאי אחד קיים בזה: הוא צריך להיכנס כל-כולו לתוך אותו שיעור של "כלשהוא" ממימי המעיין, לחדור היטב לעומק היוארט' מתורת החסידות. ואם הלומד אינו יכול להכניס את עצמו למעיינות הדא"ח, אין זה מלמד חלילה על פגם בכוח הטהרה של המעיין כשלעצמם, כוח הטהרה נמצא בשיעור "כלשהוא" מהם אינו חלש במאומה מכוח הטהרה שיש באלף סאה מהם.

ראיון עם הרב וויינברג

(כפר חב"ד, גליון 1214 תשס"ז)

שאלתי את הרבי

הוועד המורחב שהכריזו קיבלו עליהם תפקידים שונים ולבסוף כמעט כל המעמסה נפלה על אדם אחד, השיעור שהיו חסידים שהתנגדו לקיומו ולבסוף האזינו לו מאות-אלפים, הספר שהופעותו הייתה מוטלת בספק ולבסוף נהפך לרב-מכר הרה"ח השד"ר הרב יוסף ויינברג שליט"א מספר כיצד הוקם השיעור בספר התניא המשודר ברדיו כבר קרוב לחמישים שנה, נזכר במעורבותו העמוקה של הרבי, ומגולל איך הובילה התמדתו ליצירה הנפלאה של 'שיעורי בספר התניא'

להפצת המעיינות חוצה: השידורים עושים רושם ויש מאזינים שמתעניינים. "אמרתי לעצמי", נזכר הרב ויינברג, "אם הרדיו טוב כדי לקצור גשמיות, למה לא להשתמש בו גם לזרוע רוחניות?"

וממחשבה למעשה. במרחשוון תשי"ט, כשהרב ויינברג נכנס לפני יום הולדתו ל'יחידות' אצל הרבי, העלה את ההצעה להתחיל שיעור תניא ברדיו. "לרב טייץ יש שיעור בגמרא", אמר הרב ויינברג לרבי, "למה שלא נעשה אנחנו שיעור בתניא?".

הרבי הרהר רגע, ואחר כך ענה: "עוד לא הגיע הזמן".

הרב ויינברג הסביר לרבי שלא עלה בדעתו להגיש את השיעור המשודרים על אחריותו האישית בלבד, והציע שהשיעורים יהיו למראה הרבי ויעברו על-ידו הגהה לפני השידור, אבל הרבי חזר ואמר שעוד לא הגיע הזמן.

עברה שנה, והרב ויינברג שמע שהמשפיע הרה"ח רבי נחום גולדשמיד ע"ה החל לשדר שיעור תניא ב'קול ישראל'. שיעור זה נוסד לרגל שנת ה-200 להולדת הבעש"ט. כעת, כשנכנס לרבי ליחידות לקראת יום ההולדת הבא שלו (במרחשוון תש"כ) הייתה בפיו 'טענה': "והרי

הרב ויינברג החל להשמיע לראשונה מעל גלי האתר בניו-יורק את שיעוריו השבועיים בספר התניא לפני קרוב לחמישים שנה. מאז ועד היום, על-אף גילו המופלג, שופע הרב ויינברג כמעין, ומזכה את הרבים בדברי תורת החסידות המשולבים בסיפורים חסידיים בסגנונו האותנטי.

בשעתו, רוב המאזינים לשיעורים לא ידעו כי למעשה כל השיעורים מוגהים על-ידי הרבי. רק כעבור שנים נחשפה עובדה זו על-ידי הרב ויינברג עצמו: הרבי הקדיש זמן רב להגהת שיעורים אלו, כשהוא מוסיף הערות וביאורים רבים. "כל שיעור הוגה מתחילתו ועד סופו, בכל פרט ופרט שלו".

שידור למתחילים

הכול החל בקיץ תשי"ח. הרב ויינברג הגיש תכנית רדיו שבועית לטובת ישיבת 'תומכי תמימים', במגרת מאמצי לגייס כספים עבור הישיבה. הוא השיג בתחנת רדיו ניו-יורקית זמן שידור, וכנהוג בארצות-הברית, היה משמיע בתכניתו דברי תורה וחסידות וגם מזכיר לנדיבים לתרום עבור הישיבה. זה היה המפגש הראשון שלו עם המדיה.

לאחר שהתכנית הצליחה מעבר למצופה, קלט הרב ויינברג שעומד לרשותו מכשיר יעיל מאין כמוהו

הגאון החסיד רבי יוסף הלוי ויינברג שליט"א, שחגג לא מכבר את יום הולדתו ה-90 לאוישו"ט, ניהן בזיכרון נדיר, והסיפורים קולחים מפיו בשפה ברורה, תוך פירוט כל השמות, הכתובות והתאריכים הקשורים בסיפורים, והכול בבהירות ובדייקנות. אי-אפשר שלא להתרגש כששומעים ממנו על כל אותן אין-ספור שליחויות עלומות מטעם הרבי, שבהן זכה לגאול כל-כך הרבה נשמות יהודיות משביין.

עם זאת, לרגל י"ט כסלו, בחרנו להתמקד הפעם דווקא בתפקיד נוסף של הרב ויינברג: יו"ר הוועד להפצת חסידות. במסגרת תפקיד זה הוא מנצל את כוחו כפה מפיך מרגליות, שיהודים מכל החוגים ובכל הרמות מאזינים לקולו הנעים ולשפתו הברורה בעונג רוחני, בהזדמנויות שונות, ובמיוחד בשיעורי חסידות קבועים ברדיו.

המוני יהודים בניו-יורק ומחוצה לה מחכים בקוצר-רוח לשיעור הנפלא שהוא מוסר מעל גלי האתר בספר התניא. בשגרת חיים האפורה של יהודי אמריקה מהווה שיעורו של הרב ויינברג ברדיו מקווה-טהרה של קדושה וחמימות. הדבר המעניין הוא ששיעוריו נהנים במידה שווה יהודים פשוטים, "עמך", וגם רבנים וראשי ישיבות.

הטכנולוגים נעשו טובים ומשוכללים יותר. מדברים בטלפון ומתחברים לתחנה.

בתקופת ההרצה של השיעורים, הקשיים היו רבים, ובפרט כשהתברר שמדובר במבצע של כמעט אדם אחד. בהזדמנות נדירה חשף הרב ויינברג משהו מ'קשיי הבראשית': "בתוך אני"ש, חסידי חב"ד, היו כאלו שלא קבלו את השיעור בתניא מעל גלי האתר כדבר מובן מאליו. אחד מחשובי החסידים טען כלפי בהתרסה: איך אתה מעיז לקחת על עצמך אחריות כזו?! עניתי לו: אם לא ניקח אחריות לא יהיה כלום..."

מלכתחילה לא הייתה הכוונה שרק אדם אחד יכין וימסור את השיעור. באסיפה שהתקיימה בתקופה הראשונה לקיומו של השיעור הוחלט להקים ועד מיוחד שידאג למרבית הפרטים הטכניים. הוועד הוקם ומספר אנשים לקחו על עצמם תפקידים שונים, אבל כמו בהרבה מקרים דומים, בסופו-של-דבר העול נפל על אדם אחד.

הרב ויינברג: "כשהיה ברור שאצטרך לשאת בנטל כמעט לבדי, הבעתי לפני הרבי ב'יחידות' ספק אם אוכל לעמוד בזה, כי הייתי עסוק מאוד ב'תומכי תמימים' וגם הייתי בעל משפחה וכו'. אבל הרבי חיך ואמר: 'נו הרי אתם יכולים לזמן עוד אסיפה...', ואחר כך הוסיף ברצינות: "צריכים לעשות החלטה גמורה לעבור על כל התניא לפחות פעם אחת!"

הרבי אמנם דיבר במפורש על מחזור אחד של לימוד, אבל כבר אז היה ברור שיש לו כוונות להמשיך הלאה, כי בעת לימוד ההגה"ה בפרק ב' שיש בה עניינים עמוקים, הרבי כתב על עלי ההגהה של ביאור מסוים (התוכן): בשביל פעם ראשונה יספיק גם בקיצור...

והיו גם רגעי מתח לא קלים. יום אחר קיבל הרב ויינברג הודעה מהרב חזקוני, שמכאן ואילך לא יגיה הרבי את השיעורים, ובמקום זה עליו

בעיקר את מה שנחויץ לצורך הבנת הפירוש הפשוט.

"תשובת הרבי הייתה חד-משמעית: הלימוד צריך להימסר בצורה הקלה ביותר, והורה לנו להשתדל שהכול יהיה מובן עד כמה שאפשר, באופן השווה לכל נפש. כשציניתי שר' נחום מלמד באופן שונה, הרבי ענה: "שם בארץ-ישראל, זה אחרת". הבנתי שהרבי רוצה שבארצות-הברית שיעור התניא יתאים גם למתחילים ממש, כדי לקרב אותם לתורת החסידות".

רק כיום, עשרות שנים אחר-כך, אפשר להבין עד כמה הרבי צדק במבטו המרחיק ראות. אילו השיעורים היו נמסרים עם ביאורים, לא היינו זוכים בשום אופן ללמוד היום בספר 'שיעורים בספר התניא' במתכונתו הנוכחית.

פרויקט של אדם אחד

מלאכת ההכנה של שיעור שמיועד לרבבות מאזינים בעלי רקע תורני שונה, לא הייתה מן הקלות. לכן, לאחר הכנת חומר הגלם של השיעור, הגיש הרב ויינברג את השיעור לרבי כשהוא מוכן לשידור. לאחר שקיבל את ההגהות של הרבי, שיכתב הרב ויינברג את השיעור מחדש בהתאם להגהות של הרבי, וכך היה מגיע לשידור עם דפים מוכנים ומתוקנים בשלמותם.

כל שידור כזה ארך רק רבע שעה, ובכל פעם הספיק הרב ויינברג ללמוד רק שורות ספורות, אבל בתקופה הראשונה זה דרש ממנו פעילות אינטנסיבית של 16 עד 17 שעות: הכנת החומר גלם לשיעור, ישיבה על התיקונים הראשוניים עם הרב טננבוים, הכנסת השיעור לרבי, תיקון השיעור על פי הגהות הרבי והשכתוב הסופי, שלא לדבר על הנסיעה לתחנת הרדיו, ההכנות הטכניות לשידור והחזרה הביתה.

לאחר מספר שנים של שידור ממרכז השידורים WLCC ב770 החל הרב ויינברג לסדר מביתו. האמצעים

בארץ ישראל כבר עושים זאת?" - אבל הרבי עדיין לא אישר.

"עברו שבועות אחדים", מספר הרב ויינברג, "ויום אחד אמרתי לעצמי: 'אולי בכל זאת כדי לנסות? והחלטתי להכין דוגמה של שיעור אחד לשידור, ולהגיש אותה להגהה לרבי. יחד עם השיעור לדוגמא צירפתי מכתב בו כתבתי כי אני מכיר בגודל האחריות של הוראת תניא לרבים, אבל אני נשען על מה ששמעתי ב'תומכי תמימים' באוטבוצק מהמשפיע רבי ברוך פרידמן ז"ל.

ואז, לאחר שהרבי עבר על השיעור הראשון לדוגמא שהכנסתי, זכיתי פתאום לתגובה אחרת לגמרי: זמן קצר מאוד לאחר שהכנסתי את השיעור, הוא יצא מהרבי 'מוגה', עם הערות ותיקונים של הרבי. והרבי גם צירף מאה דולר כהשתתפות בהוצאות והוסיף את ברכתו הקדושה".

מאז הגהת השיעור הראשון, הרבי גילה לאורך כל הדרך יחס מיוחד לעניין. הרבי הרעיף על העוסקים במלאכה שפע ברכות מיוחדות והדריך וכיוון אותם על כל צעד ושעל.

במוצאי שבת פרשת יתרו תש"כ מסר הרב ויינברג את השיעור הראשון, ובברכותיו הקדושות ובכוחו של הרבי ממשיך במלאכה זו עד עצם היום הזה.

"בשיעורים הראשונים עוד היססתי, מובן שהדוגמה של ר' ברוך עמדה לנגד עיני, אבל בכל-זאת היו לי ספקות. ראיתי שר' נחום גולדשמיד מצליח לחבב את התניא בציבור למרות שדרכו שונה - ועם הצלחה לא מתווכחים. לכן, שאלנו את הרבי אם דרך הלימוד שלנו צריכה ללכת בעקבות דרך הלימוד של ר' נחום גולדשמיד - כלומר, להגיש הסברים ארוכים ומפורטים על נושאים שונים בחסידות ובעיקר על המושגים המופיעים בתניא - או להסתפק בהבנת העניין באופן כללי ולהסביר

במקרה הבא עליו ספר הרב ויינברג: "לקראת אחד השיעורים הכנתי הקלטה בטייפ והעברתי אותה לתחנת הרדיו ביום שישי, כפי שעשיתי פעמים רבות כדי לחסוך לעצמי טרחה. עם זאת היה עלי לנסוע למנהטן בשביל שידור 'חזרה' על ההתוועדות של הרבי בשבת. לקראת כניסת השבת צלצל אלי הרב חדקוב והודיע לי לפתע שהרבי ערך שינויים מסוימים בשיעור, מעין 'מהדורא בתרא' של ההגהה. בתחנת הרדיו כבר הייתה הקלטה מוכנה והייתי צריך להודיע להם שלא ישתמשו בהקלטה, אלא אני אבוא ואשדר שיעור אחר בשידור חי. כעת הייתה לי בעיה. בדרך-כלל, זמן הנסיעה למנהטן במוצאי שבת היה מנוצל אצלי להכנת 'חזרה' על קטע מההתוועדות, לאחר שהייתי מקבל את ההגהות מהרבי, כי השיעור בתניא כבר היה מוכן אצלי קודם לכן. הפעם הייתי טרוד כל הדרך בהכנת השיעור בתניא מחדש ובמשך הנסיעה לא יכולתי לחשוב גם על השיחה. אחרי השיעור כתבתי לרבי בדיוק מה היה והוספתי שבמצב שנוצר אני חושש שמא התוכן מההתוועדות לא נמסר כראוי. הרבי מחק את המילה "לא" וכתב: "נמסר כראוי, וזכות הרבים מסייעתו!"

22 שנה ברציפות נמשך המחזור הראשון של שיעור התניא ברדיו. נקל לתאר את אוצרות האין-סוף של ביאורים והסברים המצטברים במשך תקופה כזו, ובמיוחד כפי שהם מבוארים על-ידי הרבי.

בשבת פרשת תזריע תשמ"ב התייחס הרבי בעת ההתוועדות ל'סיום' שאמור להיערך במוצאי-שבת על לימוד התניא ברדיו. במהלך ההתוועדות הורה הרבי לנגן את ניגון אדמו"ר הזקן שלוש פעמים, והרבי ציין אז ש"על ידי זה נפעל העניין והפצת מעיינות החסידות בכל העולם כולו, ובאופן שבאותו רגע שלומדים בספר התניא, שומעים זאת בכל מקום".

במהלך השיחה עמו שולף הרב ויינברג עשרות רבות של עלי הגהות

ראה שהשיעורים אינם מגיעים, שאל על כך את מזכירו הרב גרונר.

מחזור של 22 שנה

לעיתים קרובות נהג הרבי להוסיף בשיעורים לאחר שכבר הגיה.

הרב ויינבערג: "אני זוכר שיעור בפרק מ"ט שהייתי צריך למסור במוצאי שבת חנוכה. הרבי ישב במשך שלוש שעות וכתב ביאור נפלא באותו פרק. לבסוף הרבי ראה שהשעה כבר מאוחרת, כך שלא אוכל להספיק לעבד את ההוספה העמוקה לסגנון של שידור ברדיו. הוא קרא אפוא למזכיר הרב בנימין קליין ואמר לו: 'גיט דאס ויינבערג'ן, זאל ער טאן מיט דעם וואס ער וויל!' [...] את זה לוינברג, שיעשה בזה כרצונו...] למעשה הודעתי בשיעור של אותו שבוע כי מכיון שיש ביאור מהרבי, אחלק את הביאור לשלשה חלקים שאשדר במשך שלשה שבועות, וכך אמנם עשיתי". וזאת הייתה רק דוגמא אחת.

אין לשער כמה שעות של עבודה הרבי השקיע בשיעורים. רק לאחר שהספר 'שיעורים בספר התניא' יצא לאור, ושורות ארוכות של הערות בגוף כתב יד קדשו של הרבי עיטרו את שולי העמודים - התחילו החסידים להבין שמדובר בדבר שלא היה כמותו מעולם ולקלוט את חשיבות העניין.

ביטוי מעניין ליחסו המיוחד לשיעורים, נתן הרבי בימי ה'שבעה' על אימו הרבנית חנה ע"ה שנסתלקה ביום שבת קודש ו' תשרי תשכ"ה, ואת השיעור במוצאי שבת הקדיש הרב ויינברג לעילוי נשמתה. הוא סבר לתומו שלא מתאים לכתוב לרבי בזמן ה'שבעה' ודיווח לו על כך רק לאחר יום-הכיפורים. כשמסר את ההודעה, השיב לו הרבי: "לפלא שלא הודיע קודם על זה, שהרי בכל זמן מצפה כל אחד לעניין של נח"ר, בפרט לעת כזאת וכו'".

העידודים שנסך הרבי נתנו את הכוחות לעמוד גם במצבי לחץ, כמו

להראותם לאדם נוסף מלבד הרב טננבוים. "לא צריך לתאר מה הרגשתי באותו רגע... אבל החלטתי לנסות בכל זאת וקיוויתי לטוב. בפועל, את השיעור הבא הכנסתי לרכי, אלא שהפעם בניגוד לתמיד, השארתי לעצמי עותק של הדפים שהכנתי, למקרה שהרבי לא יחזיר לי אותם, חלילה. הסוף היה שהרבי כן הגיה את השיעור ההוא, וגם את הבאים אחריו - וכן זה נמשך הלאה עד שסיימנו את המחזור הראשון בלימוד כל הספר".

במבט לאחור, מתברר שאכן היו קשיים רבים, ורק בזכות העידודים שהתקבלו מהרבי ניתן היה להתגבר עליהם.

הרב ויינברג מדבר על העידודים הללו בהתפעלות רבה: "בתחילה הרבי אמר שוב ושוב שטרם הגיע הזמן להתחיל עם השיעורים, אבל אחר-כך הוא גילה כלפיהם יחס חם ואוהד, בראש ובראשונה בהגהות, וגם בעובדה שמעם לפעם דיבר על כך ברבים".

הרב ויינברג עצמו ממעט לפרט בנושא זה, אך המעיין בשיחותיו של הרבי יגלה שכמעט בכל שנה, בתקופת פתיחת השיעורים, הרבי דיבר על כך בהתוועדות. ופעם אפילו שיבח את הרב ויינברג אישית, כשאמר שצריכים ללמוד ממנו מוסר השכל - אדם אחד התמסר לעניין מסוים של הפצת המעיינות, ואף-על-פי שבתחילה רצו להפריע לו, בסופו-של-דבר הצליח...

ככל שעבר הזמן, התבררה יותר ויותר החשיבות שהרבי מייחס לשיעורים. אחד הביטויים הבולטים לחביבות המיוחדת שייחס הרבי לשיעורים היה האירוע הבריאותי בשנת תשל"ח. הרב ויינבערג לא רצה להכניס את השיעורים להגהה, כדי שלא להטריח את הרבי באותה שעה. הוא התכוון להשתמש בינתיים בכמה שיעורים שהרבי הגיה לפני כן, ולמשוך את השיעורים זמן רב יותר, עד שהרבי יחלים. אך כשהרבי

ברית' והם לבדם כבר הזמינו מאות עותקים!".

ויש לא מעט יעדים מפתיעים שהספר בתרגומו האנגלי מגיע אליהם. השליה הרב רפאל טננהויז מפלורידה מספר על פגישה שקיים עם נשיאה של אחת האוניברסיטאות בארצות-הברית שאמרו עליו שהוא "מנותק לגמרי מהדת". כשהגיע הרב טננהויז ללשכת הפרופסור, קיבל אותו מארחו בחמימות רבה ושאל אותו אם שמע על ספר בשם 'שיעורים בספר התניא'. לשאלת הרב טננהויז, סיפר לו הפרופסור שהוא לומד בספר מדי יום, ואף מלמד ממנו בחוג שהקים לשם כך באוניברסיטה...

הלחץ לתרגם את הספר לשפות נוספות בא מכל שכבות הציבור בכל קצווי תבל. השלוחים בארגנטינה החליטו לתרגם את הספר מהגרסה האנגלית לספרדית, ובצרפת הוחלט על תרגום לצרפתית.

לאחרונה נוספו ללומדי הספר עוד רבבות יהודים ברחבי העולם המשתמשים בחוברות 'דבר מלכות' השבועיות, שהרי השיעור היומי בתניא מודפס שם לצד הפירוש של ה'שיעורים'.

ואם תרצו, אולי זוהי אחת המעלות הכי בולטות של ה'שיעורים' בספר התניא - העבודה שכל אחד שרוצה ללמוד היום שיעור תניא, ביהידי או ברבים, יש לפנים שיעור מעולה מן המוכן. זהו ספר בר-גישה לכל סוגי הלומדים ממש, החל במתחילים המגיעים רק עכשיו לחסידות, וכלה ביהודים חסידיים שלומדים חסידות כבר עשרות שנים. כן, גם חסידים 'משכילים', בעלי הבנה בתורת החסידות, מודים שללימוד השיעור היומי בתניא מתוך ספר ה'שיעורים' יש טעם אחר. שלא לדבר על התועלת העצומה שהספר הביא לחוגים רחבים בציבור הכללי. כולם מכירים בערכו הנפלא של הספר והתגובות הנלהבות של יהודים מכל הזרמים, חסידים וליטאים, בני-תורה ספרדים, מורות ותלמידות תיכון -

את השיעורים בתקליטים. גם פרויקט זה זכה ליחס מיוחד במינו מהרבי, שנתן הוראות מפורטות, אפילו מה לכתוב על עטיפת התקליט.

למעשה, יצאו- לאור רק תקליטים יחידים מהשיעורים, מהסיבה הפשוטה שלא היה לרב ויינברג זמן פנוי להתעסק בכך.

ואז הציע הרה"ח רבי משה לייב רודשטיין ז"ל להוציא את השיעורים בספר. "בהתחלה הדבר נראה לי די מוזר", מספר הרב ויינברג. "שאלתי על כך את הרבי, והרב שלל זאת. אך כבר למחרת בבוקר חל שינוי והרבי הורה לי להוציא את השיעורים בספר!". העבודה על כך נמשכה זמן רב יחסית, כי היה צריך לעבד את החומר מחדש ולשנותו מסגנון של דיבור לסגנון של כתיבה. אבל כל השינוי הוא סגנוני בלבד. לא שונה ח"ו שום דבר בתוכן, שהרי הכול הוגה על-ידי הרבי.

מאז צאתו לאור בפעם הראשונה, זוכה הספר 'שיעורים בספר התניא' להצלחה עצומה. הספר, שהופיע במקורו ביידיש, תורגם במהירות ללשון-הקודש (על-ידי הרב אברהם-חנוך גליצנשטיין) והודפס באה"ק למעלה מעשרים פעמים, כאשר בכל שנה מודפס הספר מחדש ובכל פעם המהדורה כולה נמכרת במהירות.

הרב מנחם וולף, מנהל הוצאת הספרים קה"ת בארץ, אומר שהספר הוא ממש רב-מכר, זה כשלעצמו משמח, אבל כשאתה שומע מהרב וולף שספרי ה'שיעורים' בספר התניא עומדים בראש התפוצה של ספרי קה"ת, לצד השולחן-ערוך של אדמו"ר הזקן, אתה מתחיל להבין את גודל ההיקף של הפצת המעינות בזכות ה'שיעורים'. הספר אף תורגם מיידית לאנגלית (על-ידי הרב שלום-דובער ולוי ויינברג, בני המחבר, בעריכת הרב אורי קפלון).

הרב ויינברג: "בתחילה בכלל לא שיערנו לאיזה היקף תגיע תפוצת התרגום האנגלי. הספר מופיע גם בקטלוג מועדון הקוראים של 'בני

שהרבי עבר עליהם ונזכר בערגה באותם ימים. "זה מדהים אותי בכל פעם מחדש לראות כיצד הרבי זייק בכל מילה ובכל משפט. בדיבור, הרבי היה מאוד רחב ואילו בכתיבה, הרבי היה מתמצת מאוד כל עניין. זה אחד הדברים המופלאים שראינו אצל הרבי".

מהיכן הכוחות, אנו שואלים את הרב ויינברג, להמשיך עד היום, במרץ שכזה, בגיל כה מופלג. תשובה אחת יש בפיו: "העובדה שהרבי ייחס חשיבות כה רבה לשיעורים אלו, דבר שניתן לראות מהעובדה שבכל שבוע הוא היה מגיה את תוכן השיעור, זה מה שמעניק בכל פעם מחדש את החשק וההתלהבות למסור את השיעור השבועי".

את השיעורים בספר התניא שמסר הרב ויינברג מדי שבוע, קיבץ לספר הידוע - 'שיעורים בספר התניא'. הרב ויינברג: "יש כמות עצומה של יהודים מכל החוגים שלומדים בספר הזה, ברוך ה'. הספר מתורגם לשפות שונות: עברית, אנגלית, צרפתית. רק לאחרונה יצא-לאור הספר בספרדית וקיבלנו תגובות רבות".

לדברי הרב ויינברג, הרבה אדמו"רים מלמדים את חסידיהם עם 'שיעורים' בספר התניא. "בכל מקום אליו אני נוסע, אני שומע על אנשים חשובים שחלקים בכלל לא קשורים לחב"ד שלומדים תניא הודות ל'שיעורים' בספר התניא".

47 שנה חלפו מהשיעור הראשון ומהמפעל האדיר נמשך במלוא המרץ. השידור הקבוע במוצאי שבת ממשיך להתקיים מדי שבוע בשבוע, להנאתם של רבות מאזינים ברחבי ארצות-הברית ומחוצה לה.

מתקליטים עד הספר

בדרך הטבע, הציבור שהתרגל להאזין לשיעורי התניא ברדיו רצה אפשרות לחזור עליהם בשעותיו הפנויות, ונוצר צורך להפיק ולהפיץ שיעורים מוקלטים. באותה תקופה עוד לא הומצאו קלטות, והוועד הפיק

מעידות על תכונה אחת שמשותפת
לכולם: בזכות הספר הזה הם יכולים
ללמוד תניא יום-יום בהבנה מלאה.

הערות על אגרת התשובה

פענוח א'

הנושא

מעלות מ"ע על מל"ת

תניא איגרת התשובה פרק א

(פי' דאע"ג דלענין קיום מ"ע גדולה שדוחה את ל"ת. היינו משום שע"י קיום מ"ע ממשיך אור ושפע בעולמות עליונים מהארת אור א"ס ב"ה... וגם על נפשו האלקית כמ"ש אשר קדשנו במצותיו. אבל לענין תשובה אף שמוחלין לו העונש על שמרד במלכותו ית' ולא עשה מאמר המלך. מ"מ האור נעדר וכו' ... והעובר על מל"ת ע"י שנדבק הרע בנפשו עושה פגם למעלה בשרשה ומקור חוצבה... לכך אין כפרה לנפשו ולא למעלה עד יוה"כ... ולכן אין ללמוד מכאן שום קולא ח"ו במ"ע ובפרט בת"ת. ואדרבה ארז"ל ויתר הקדוש ברוך הוא על ע"ז וכו' אף שהן כריתות ומיתות ב"ד ולא ויתר על ביטול ת"ת).

ב

מצוח עשה ווי זי דארף אפשטופען א לא תעשה , און דער אופן הכפרה וואס פאדערט זיך אויף עובר זיין א לא תעשה , און דער תוכן פון דעם תירוץ בקיצור איז : אין מקיים זיין א מצוח עשה-איז אויסער וואס ער איז מקיים דעם ציווי פון דעם אויבערשטען צו טהאן די זאך , אויסער דעם סוף זיך דא אפ אז עס ווערט דורך דעם נמשך אן אור און שפע אין די עולמות עליונים , ווייל יעדער מצוח איז ווי אן אבר וואס איז א כלי און איז ממשיך חיות פון נפש , אזוי איז יעדער מצוח-עשה א כלי און איז ממשיך שפע חיות פון אור אין סוף ברוך הוא , און אזוי ווי אין אן אבר איז זיך מתלבש דער חיות פון דעם נפש

גיט מען איהם שכר כאילו ער וואלט טהאן א מצוה אזוי ווי דאס איז נישט דורך קיין פעולה און עשי ווי אין א מצות עשה, נאר דורך שלילה – דורך נישט טהאן – איז ער מקיים דעם ציווי השם איז אויך דער אור וואס ווערט נמשך דורך דעם, נישט אין אן אופן ווי אן אבר איז ממשיך חיות און איז א כלי צו דעם חיות, נאר אין אן אופן וואס דער אור איז אן אור מקיף וואס איז זיך נישט מתלבש אין די עולמות, ווי דאס ווערט אנגערופן אין חסידות בארץ לא זרועה, דער לא איז דארט זרועה, און אזוי ווי דער עיקר ענין פון קיום המצוות איז דאך ממשיך צו זיין אור אין סוף אין עולמות, איז ווען עס טרעפט זיך צוזאמן א מצות עשה און א מצות לא תעשה וואס בשעת ער וועט מקיים זיין דעם ציווי השם דורך דעם טהאן די זאך וועט וועט ער דערווייל נישט מקיים? זיין דעם ציווי פון די לא תעשה – איז דער ענין וואס דורך די מצות עשה ווערט נמשך אור און שפע אין די עולמות (העליונים) און אין זיין נפש – דאס וועגט איבער אז דער פסק הלכה זאל זיין ער זאל טהאן און מקיים זיין די מצות עשה און די עשה איז דוחה די לא תעשה.

על המלים "ווייל יעדער מצוה איז ווי אן אבר" העיר הרבי

וכלי רז"ל רמ"ח איברין כנגד רמ"ח מ"ע

והמשך הביאור משם והלאה מחק הרבי וקיצר בהענין, כך:

אבל רק כאילו ווי ער וואלט טהאן א מצוה איז אבער אזוי ווי דאס איז נישט דורך קיין פעולה און עשי ווי אין א מצות עשה, נאר דורך שלילה – דורך נישט טהאן – איז ער מקיים דעם ציווי השם והתומ"צ ה"ה בשביל להמשיך אור ע"י רמ"ח מ"ע ולהסיר המונעים את זה – רוח הטומאה ע"י שס"ה מל"ת וכדלעיל רפ"ז, מה, מט ובנדו"ד לא שייך לרוח הטומאה ח"ו – שהרי התורה ציוותה לדחות המל"ת, משא"כ אפילו באם התורה דוחה מ"ע – סו"ס אין כאן מעשה להמשיך אור. וחסר הוא = וק"ל. איז אויך דער אור וואס ווערט נמשך דורך דעם, נישט אין אן אופן ווי אן אבר איז ממשיך חיות און איז א כלי צו דעם חיות, נאר אין אן אופן וואס דער אור איז אן אור מקיף וואס איז זיך נישט מתלבש אין די עולמות, ווי דאס ווערט אנגערופן אין חסידות בארץ לא זרועה, דער לא איז דארט זרועה, און אזוי ווי דער עיקר ענין פון קיום המצוות איז דאך ממשיך צו זיין אור אין סוף אין עולמות, איז ווען עס טרעפט זיך צוזאמן א מצות עשה און א מצות לא תעשה וואס בשעת ער וועט מקיים זיין דעם ציווי השם דורך דעם טהאן די זאך וועט וועט ער דערווייל נישט מקיים? זיין דעם ציווי פון די לא תעשה – איז דער ענין וואס דורך די מצות עשה ווערט נמשך אור און שפע אין די עולמות (העליונים) און אין זיין נפש – דאס וועגט איבער אז דער פסק הלכה זאל זיין ער זאל טהאן און מקיים זיין די מצות עשה און די עשה איז דוחה די לא תעשה.

והרבי ביאר הטעם שמחק הביאור בענין אור פנימי ואור מקיף:

באם "נכנס" לבי" כ"ז – עליו להוסיף ביאור מה ימשיך את האו"מ (האור מקיף).

רקע ופענוח:

בפיסקא זו מדגיש אדמו"ר הזקן שמה שהכפרה על ביטול מצות עשה קל יותר להשיגה על ידי התשובה ("אינו זו משם עד שמוחלין לו") - מאשר הכפרה על עבירה על מצות לא תעשה, אינו מפני קלות מ"ע וחומרת מל"ת. והראי': שהרי כלל הוא שעשה דוחה לא תעשה. הרב וויינבערג רצה להסביר שהטעם שעשה דוחה ל"ת הוא מפני שע"י מ"ע ממשיך אוא"ס בפנימיות, ואילו ע"י מל"ת ממשיך את האור רק בדרך מקיף. ועל זה העיר רבנו: באם נכנס לביאור כל זה - עליו להוסיף ביאור מה ימשיך את האור מקיף. והיינו, שמתתפי השיעור בודאי יתמהו: כמו שאין מל"ת ממשיכה אור פנימי משום שאין בקיומה שום מעשה הממשיך, כמו כן

לכאורה לא תמשיך גם אור מקיף - מאותו הטעם. ועל כן, הורה רבנו, מוטב לא להכנס להחילוק בין אור מקיף לאור פנימי, כי אם להסביר - על פי מש"כ אדה"ז בלקו"א פרק לו שענינם של רמ"ה מ"ע הוא להמשיך אור, וענינם של שם"ה מל"ת הוא להרחיק מעל האדם את הטומאה של ג' קליפות הטמאות אשר יניקתם מדברים ומעשים האסורים. וכמו שמבואר בשיעורים בשה"ת ריש ע' 919.

פענוח ב'

הנושא

ציון המ"מ לסדרה של הפסוק

תניא איגרת התשובה פרק א

וזהו עיקר פי' לשון תשובה לשוב אל ה' בכל לבו
ובכל נפשו לעבדו ולשמור כל מצותיו כמ"ש
יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל
ה' וכו'. ובפ' נצבים כתיב ושבת עד ה' אלקיך
ושמעת בקולו וכו' בכל לבבך וכו' שובה ישראל
עד ה' אלקיך וכו' השיבנו ה' אליך וכו'.

וואס דער רשע פארלאזט זיין פריהערדיגען וועג און דער מענטש פון זינד פארלאזט זיינע
זינדיגע מחשבות. ובפ' נצבים כתיב ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו וגו' - בכל לבבך וגו'
, און פרשת נצבים שטייט, קער זיך אום ישראל ביז צו הוי' אלקיך און הער צו איין זיין
קול, און נאכדעם זאגט ער אז דאס דארף זיין מיט פפס דיין באנצען הארץ, זאגט ער

העידותי בכס גו'. ועוד ועיקר (כי לכאורה גם מסיפור יש ללמוד מהו ענין התשובה) - כי שם אינו
מפרט דצ"ל "בכל לבבך".

על זה שכתוב בתניא

ובפ' נצבים כתיב "ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו וגו' בכל לבבך וגו'"

מסביר הרבי

מפרש הסדרה ולא כדלקמן "בתורה" לשלול ואתחנן דל - דשם הוא רק סיפור דברים, וכהתחלתה
העידותי בכס גו'. ועוד ועיקר (כי לכאורה גם מסיפור יש ללמוד מהו ענין התשובה) - כי שם אינו
מפרט דצ"ל "בכל לבבך".

פענוח וביאור:

רבנו מעיר שבציטוט הכתוב "ושבת עד ה' אלקיך גו'" מדייק אדה"ז לציין בפרטיות שם הפרשה (נצבים), ואינו מסתפק בציון סתמי
שכתוב "בתורה" (כמו שציין לקמן). ומסביר שבזה מתכוון אדה"ז למנוע הבנה מוטעית כאילו הוא מביא ראיה מכתוב דומה בפרשת

ואתחנן (דל- "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו"). ולמה באמת מעדיף אדה"ז להביא ראי' מהכתוב בפ' נצבים על הכתוב בפ' ואתחנן? ע"ז כתב רבנו שתי אפשרויות: א) לפי שהכתוב בפ' ואתחנן הוא סיפור דברים שיקרה את ישראל באחרית הימים (-כמו שמקדים הכתוב שם (פסוק כו) "העידותי בכם היום..."; ב) כי רק בפסוק שבפ' נצבים כתוב "ושבת... בכל לבבך". והאפשרויות השנית נראית יותר, כי גם מתוך סיפור דברים אפשר להבין מהו ענין התשובה.

פענוח ג'

הנושא

האם העובר על כריתות ומיתות ב"ד בידו לשוב עד שיתכפר כפרה גמורה?

תניא איגרת התשובה פרק א

ולא כדעת ההמון שהתשובה היא התענית. ואפי' מי שעבר על כריתות ומיתות ב"ד שגמר כפרתו היא ע"י יסורים. היינו שהקב"ה מביא עליו יסורים (וכמ"ש ופקדתי בשבט וכו' ופקדתי דייקא) והיינו כשתשובתו רצויה לפניו ית' בשובו אל ה' בכל לבו ונפשו מאהבה אזי באתערותא דלתתא וכמים הפנים וכו' אתערותא דלעילא לעורר האהבה וחסד ה' למרק עונו ביסורים בעוה"ז וכמ"ש כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכו'.

[ווי דערמאנט פריהער פון די ברייגא אין יומא] פפפפ היינו שהקב"ה מביא עליו יסורים, דאס מיינט אז דער אויבעשטער ברענגט אויף איהם יסורים [וואס די יסורים זיינען דער גמר פון זיין כפרה] (וכמ"ש ופקדתי בשבט וגו' ופקדתי דייקא, ווי עס שטייט אין פסוק און איך וועל באפוילען מיט דעם רוט זייערע פשעים, שטייט דאך ופקדתי און איך וועל באפעלען [אז דער אויבעשטער פפפפ שיקט די יסורים]) והיינו * און פפפפסדאס איז [ווען איז דאס אז דער אויבעשטער שיקט יסורים צולעב פארענדיגען די כפרה] כשתשובתו רצויה לפניו ית', ווען זיין תשובה איז באוויליגט פאר איהם יתברך, בשובו אל ה' בכל לבו ונפשו מאהבה, ווען ער קערט זיך אום צו דעם אויבערשטען מיט זיין גאנצען הארצען

און דאס איז ווען איז דאס אז דער אויבערשטער שיקט יסורים צוליעב פארענדיקן די כפרה כשתשובתו רצויה לפניו ית'.

על זה שכתוב בתניא ובביאור בהשיעורים ש

והיינו, און דאס איז ווען איז דאס אז דער אויבערשטער שיקט יסורים צוליעב פארענדיקן די כפרה כשתשובתו רצויה לפניו ית'.

מוסיף בזה ביאור – דבכ"ז כל מצות התשובה גם על כריתות – תלוי באדם, ויכול למלאותה ולגמרה כי כששב מאהבה כו'. מעורר כו'.

פענוח וביאור:

רבנו מתרץ מה ראה אדה"ז לפרט כאן באיזה תנאים שולח הקב"ה יסורים על האדם לגמור כפרתו? ואיזה שייכות יש לזה אל שלילת טעות ההמון שהתשובה היא התענית? ועל כך כתב רבנו שאדה"ז נשמר בזה מקושיא: דבשלמא אם ננקוט כדעת ההמון שהתשובה היא התענית, נמצא שהתשובה היא בהישג יד כל חוטא, אפילו העובר על כריתות ומיתות ב"ד, כי בידו להתענות. אך לפי מה שכתב אדה"ז ש"יסורים ממרקין" היינו שהקב"ה מביא עליו יסורים כדי לגמור כפרתו, נמצא כי העובר על כריתות כו' אין בידו לעשות תשובה גמורה, כי היסורים הנצרכים לו אינם בידו, כי אם ביד הקב"ה. ולכן מוסיף אדה"ז ביאור שהיסורים באים על החוטא כאשר שב בכל לבו מאהבה, שאז מובן כיצד התשובה -עד גמר הכפרה- תלוי באדם- כי אם ישוב בלב שלם מאהבה, הרי הוא המעורר את היסורין לבוא עליו ולמרק עונותיו.

פענוח ד

הנושא

ההפרש בין סוגי הצומות

תניא איגרת התשובה פרק א

ומ"ש ביואל שובו עדי בכל לבבכם בצום ובבכי כו' היינו לבטל הגזרה שנגזרה למרק עון הדור ע"י יסורי בארבה. וזהו הטעם בכל תעניות שמתענין על כל צרה שלא תבא על הצבור וכמ"ש במגלת אסתר. ומ"ש בספרי המוסר ובראשם ספר הרוקח וס' חסידים הרבה תעניות וסיגופים לעובר על כריתות ומיתות ב"ד וכן למוציא זרע לבטלה שחייב מיתה בידי שמים כמ"ש בתורה גבי ער ואונן ודינו כחייבי כריתות לענין זה. היינו כדי לינצל מעונש יסורי של מעלה ח"ו. וגם כדי לזרז ולמהר גמר כפרת נפשו. וגם אולי אינו שב אל ה' בכל לבו ונפשו מאהבה כ"א מיראה:

אגרת התשובה, פרק א' .

ומ"ש ביואל שובו עדי בכל לבבכם בצום ובבכי גו', און דאס וואס עס שטייט אין יואל, קערט זיך איהם צו מיר מיט אייער גאנצען הארץ מיט פאסטען און מיט געוויין, [שטייט דאך דא יא דער ענין פון פאסטען אלס א טייל פון דעם שובו אלי, -פון די תשובה-], היינט, דאס איז, לבטל הגזירה שנגזרה למרק עון הדור ע"י יסורים בארבה, מבטל צו זיין [עין פון גזירה וואס איז -דאך- נגזר געווארען אפצורייניקען די זינד פון דעם דור -דורך יסורים]

על מה שכתוב בתניא ובהשיעורים

נישט דער כמים הפנים מלמעלה זאל מען העלפען פארענדיגן זיין כפרה דורך יסורים, [דערפאר נעמט ער אויף זיך אליין דעם ענין פון יסורים – אין דעם ענין פון די תעניותים.

מקשה ומבאר הרבי

עפ"ז – קשה למה לא הזכירו הרמב"ם (שהרי מדבר גם בעושה תשובה מיראה)? ואולי כוונת בי אדה"ז – שתעניות וסיגופים הנ"ל (מיעוט חלב ודם) הם מעין (קרבת) – תפלה על העתיד: לינצל מעונש וגם – שתמהר כפרתו וגם אולי – להגיע לתשובה מעולה יותר. אלא שעפ"ז ג"כ ק"ק – חילוקי מספר התעניות כו' לכאו"א בפ"ע. אבל ראה פ"ב כיו"ב. ועיין ח"א פכ"ט ע"ד ביטוש הגוף (אלא ששם נת' ענין הביטוש דסיבת חומרות הגוף – הקליפה וע"י התבוננות)

ביאור: מש"כ אדה"ז "אולי אינו שב מאהבה כ"א מיראה" ביאור הרב וויינבערג כך: היסורים של מעלה הם מאהבתו של הקב"ה אל מי ששב אליו מאהבה כמים הפנים. אך השב מיראה הרי אינו מעורר את אהבת ה' אליו בתשובתו, וא"כ לא תיגמר כפרתו ע"י יסורים של מעלה. וע"כ צריך הוא בשביל גמר כפרתו להתענות ולהסתגף. ועל זה הקשה רבנו דלפ"ז הי' לו להרמב"ם להזכיר הצורך בצומות וסיגופים להשב מיראה. וע"כ מבאר רבנו באופן אחר. (הביאור נדפס בשבס"ה"ת ע' 1082 ואילך.) אך מ"מ לא מחק רבנו את הסברו של הרב וויינבערג.

פענוח ה'

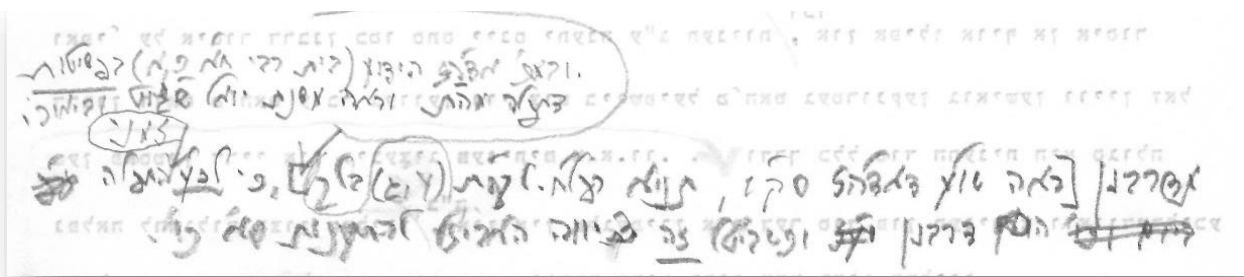
הנושא

נראה לכאורה שלדעת אדה"ז מצות התפילה היא מדרבנן

תניא איגרת התשובה פרק ב

ואפי' על איסור דרבנן כמו סתם יינם יתענה ע"ג תעניות וכו' וכן על ביטול מ"ע דרבנן כמו תפלה יתענה ס"א תעניות וכו'

ואפי' על איסור דרבנן כמו סתם יינם יתענה ע"ג תעניות, און אפילו אויף אן איסור דרבנן וואס מ'האט עובר געווען ווי צום ביישפיעל מ'האט געטרונקען גואישען ווייך זאל מען פאסטען דריי און זיבעציג תעניות א.א.וו. ודרך כלל סוד התענית היא סגולה נפלאה להתגלות רצון העליון, און אין אלגעמיין איז דער סוד פון תענית א וואונדערליכע סגולה פאר די אנטפלעקונג פון דעם אויבערשטענס רצון דער רצון העליון, [והרמב"ם ז"ל: אין התענית אכיל ציבורים] (ס' מצוה)

על מה שכתוב בתניא ובהשעורים

ואפילו על איסור דרבנן כמו סת"ם יינם יתענה ע"ג תעניות וכו', און אפילו אויף אן איסור דרבנן וואס מ'האט עובר געווען ווי צום ביישפיעל מ'האט געטרונקען גוי'אישען וויין זאל מען פאסטען דריי און זיבעציג תעניתים א.א.וו.

כתב הרבי

חסד: וכן על... ס"א תעניות וכו' [וליהוסיף בזה: אין להוכיח מכאן דאדה"ז ס"ל דתפילה מדרבנן וראה שו"ע דאדה"ז סק"ו, תניא רפל"ח, לקו"ת בלק (ע,ג) ובמכ' אדה"ז הידוע (בית רבי ח"א כ,א) בפשיטות דתפילה מה"ת וראה משנת יואל שקו"ט וביאור], כי לכ"ע זמני התפילה ג"פ ביום וכו' הוא דרבנן וע"ז וכשביטל זה - ציווה האריז"ל להתענות ס"א כו'.

ומבואר בשבסה"ת ע' 936

פענוח ו'

הנושא

למה מביא אדה"ז ג' פסוקים להוכיח שמלאכים נק' "א-לקים"

תניא איגרת התשובה פרק ד

ולכן נקראו המלאכי' בשם אלקים בכתוב וכמ"ש
 כי ה' אלקיכם אלקי האלקי' כו' הודו לאלקי
 האלקי' כו' ויבאו בני האלקי' להתייצב כו'. לפי
 שיניקת חיותם היא מבחי' חיצונית שהיא בחי'
 האותיות לבד ושם אלקים הוא בחי' חיצונית
 לגבי שם הוי' ב"ה.

וי"ל דהראי"ה היא דמיתה בידי שמים מת ממש (דזהו חידוש אדה"ז כאן) וכמש"נ בחנני" כה אמר ה' הנני משלחך (ביד"ש) מעל פני האדמה השנה אתה מת גו' וימת חנני' גו'.

ועפ"ז מובן הבא בחצע"ג תיכף לאח"ז "ולפעמים גם במיתה ביד"ש נפרעין לאלתר" – מהי (1) השייכות לכאן (2) פי"גם" – וע"פ הנ"ל: מתריץ, – דלכאורה ענין דחנני' אינו דומה לכאן להתם ליד"ש דנדוד' שהרי מת לאלתר מיתתו ביד"א (ובזה – פשיטא שהכוונה מת ממש) ומיתתו בפועל באה תחת זה. וע"ז מתריץ "בירמיי" – דאף שדינו מיתה ביד"א כבש"ס – לא דנוהו ע"ז, כ"א כמסופר בירמיי: הבטחת את גו' לכן גו' עונש מה' (לא תמורת יד"א) על שהבטיח כו' ומת ממש. וא"ת הרי מת לאלתר – לפעמים גם כו'.

בהמשך להנ"ל יל"פ גם ההדגשה הנביא – לא רק שלא דנוהו בפועל ביד"א אלא שאא"פ הי' לדונו למיתה ביד"א (ובמילא – אין מקום לענשו תמורת זה), כי המדובר בחנני' הנביא (היינו שנביא אמת הי'. וכ"כ בירוש' סנהדרין פי"א ה"ה). ורק לאחר שיעברו שנתיים ולא תתקיים הבטחתו – אפשר לדונו ביד"א

נתבאר בהרחבה בשבסה"ת ע' 1121 - 1126

פענוח ח'

הנושא

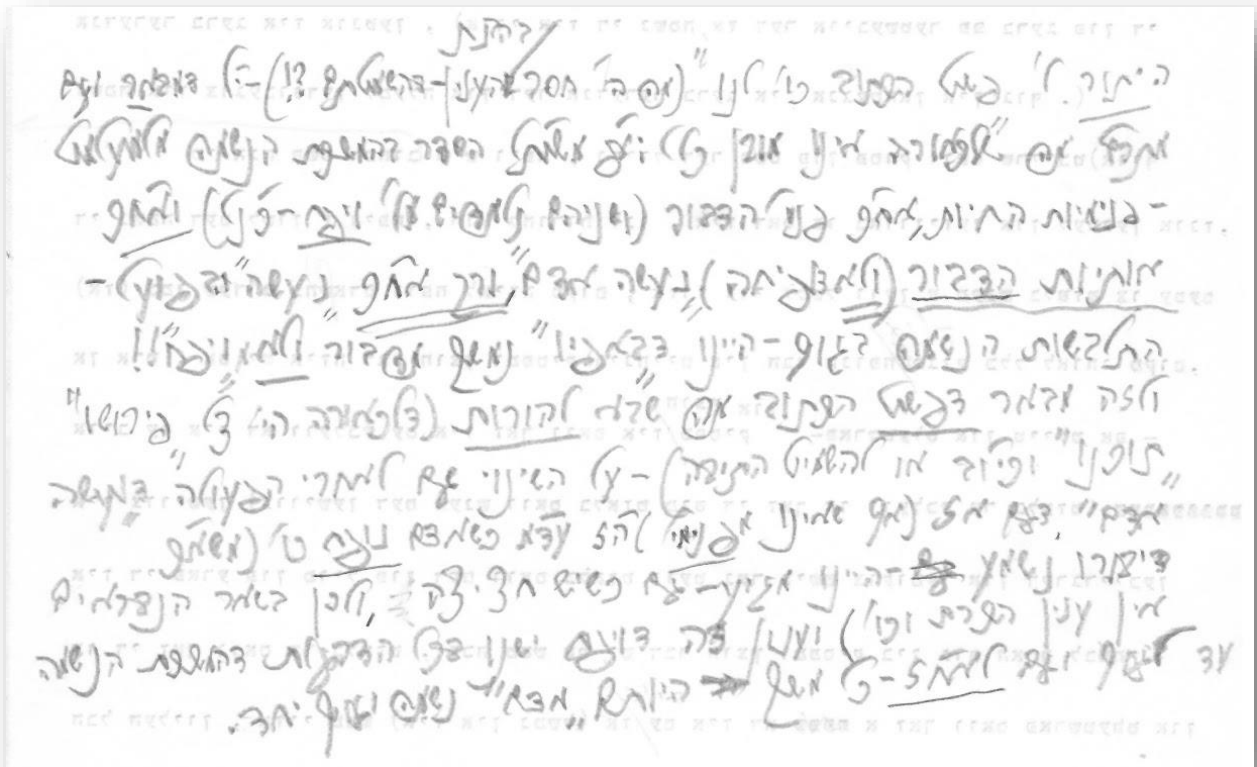
"חידוש" מ"פשט" בהכתוב "ויפח"

תניא איגרת התשובה פרק ה

כי הנה פשט הכתוב מ"ש ויפח הוא להורות לנו כמו שעד"מ כשהאדם נופח לאיזה מקום אם יש איזה דבר חוצץ ומפסיק בינתיים אין הבל הנופח עולה ומגיע כלל לאותו מקום ככה ממש אם יש דבר חוצץ ומפסיק בין גוף האדם לבחי' הבל העליון.

כי הנה פשט הכתוב מ"ש ויפח, ווייל דער פשט פון פסוק וואס שרייבט (אויף

די נשמה דעם לשון) ויפח, הוא להורות לנו, איז דאס צו באווייזען און לערנען אונז,

ע"ז שמקדים ביאור הכתוב בהלשון "פשט הכתוב"

מבאר הרבי

היתור ל' פשט הכתוב כו' לנו (מה היה חסר בהבנת הענין - בהשמטתם!?) - י"ל דמבאר וגם מתרין מה שלכאורה אינו מובן כלל: ע"פ משנת"ל הסדר דהמשכת הנשמה מלמעל"ט - פנימיות החיות, אח"כ פני' הדבור (ושניהם נלמדים מל' ויפח - כנ"ל) ואח"כ אותיות הדבור (ולא דנפיחה) "נעשה אדם", ורק אח"כ "נעשה" ובפועל - התלבשות הנשמה בגוף - היינו ד"באפיו" נמשך מדבור ולא מ"ויפח"!!

ולזה מבאר דפשט הכתוב מה שבא להורות (דלכאורה הי' צ"ל "פירוש" "תוכנו" וכיו"ב או להשמיט התיבה) - על השינוי שגם לאחר הפעולה ד"נעשה אדם", דגם אז (אף שאינו מפנימ') הי' עד"מ כשאדם נופח כו' (משא"כ דיבורו נשמע - היינו מגיע - גם כשיש חציצה, ולכן בשאר הנבראים אין ענין הכרת וכו') וענין זה דויפח ישנו בכל הדרגות דהמשכת הנשמה עד לגוף וגם לאח"ז - כל משך היותם "אדם" נשמה וגוף יחד.

נתבאר בשבסה"ת ע' 964

פענוח ט'

הנושא

חבל המקשר הנשמה לשרשה כולל מצוות שאי אפשר לקיימן

תניא איגרת התשובה פרק ה

ופגם הוא מלשון פגימת הסכין והוא עד"מ מחבל עב שזור מתרי"ג חבלים דקים ככה חבל ההמשכה הנ"ל כלול מתרי"ג מצות וכשעובר ח"ו על אחת מהנה נפסק חבל הדק וכו'.

דרייצען פשפ דינע שטחיקלאך, ככה חבל ההמשכה הנ"ל כלול מתרי"ג מצות, אזוי איז דער חבל ההמשכה פון שם הוי"ו-צו די נשמה כלול פון די זעקס הונדערט און דרייצען

דרייצען פשפ דינע שטחיקלאך, ככה חבל ההמשכה הנ"ל כלול מתרי"ג מצות, אזוי איז דער חבל ההמשכה פון שם הוי"ו-צו די נשמה כלול פון די זעקס הונדערט און דרייצען

דרייצען פשפ דינע שטחיקלאך, ככה חבל ההמשכה הנ"ל כלול מתרי"ג מצות, אזוי איז דער חבל ההמשכה פון שם הוי"ו-צו די נשמה כלול פון די זעקס הונדערט און דרייצען

על מה שכתוב בתניא ובהשעורים

והוא עד"מ מחבל עב שזור מתרי"ג חבלים דקים, און דאס איז למשל ווי א דיקער שטריק וואס איז צוזאמענגעפלאכטען פון זעקס הונדערט און דרייצען דינע שטריקלאך, ככה חבל ההמשכה הנ"ל כלול מתרי"ג מצות

כתב הרבי

חידוש נפלא - דכאו"א מקבל חיות בפועל בעוה"ז ע"י תרי"ג חבלים, אף שמצות כהנים אין שייכות לזרים, כו"כ מצות א"א שתהיינה בב"א ועוד. ואולי מובן עפמשנ"ת בקו"א ד"ה ולהבין פרטי הלכות (קנט,ב).

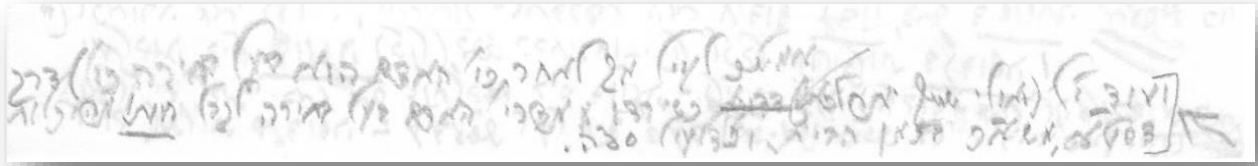
ומבואר בשבסה"ת ע' 967

על הכתוב בתניא

והאדם הוא בעל בחירה אם לקבל השפעתו מהיכלות הסט"א או מהיכלות הקדושה שמהם נשפעות כל מחשבות טובות וקדושות וכו'

כתב הרבי

לכאורה מאי קמ"ל?! והביאור- שאדרבא הוא חידוש גדול, דאף דשולחה אמכם כו' ונתלבשה בי"ס דנוגה (כנ"ל) בכ"ז בבחירתו - יכול לקבל מהיכלות דקדושה! ואולי יש לבאר: דאז אף שנתלבשה בי"ס דנוגה - קליפת נוגה (הלבוש - בטל להמלוכ, מתהפך לטוב ו) נכללת בקדושה - עדמ"ש"כ לעיל נד, סע"ב [וא"כ אינו כמ"ש"כ בס' הרר"י שי' קארף. וצ"ע]

ועוד י"ל (ואולי שייך יותר לכאן, ממש"כ לעיל אך לאחר כו' האדם הוא בעל בחירה כו') דדוקא דרק כשירדו ממדר' האדם בעל בחירה לקבל חיותו מהיכלות דסט"א, משא"כ בזמן הבית, וכדלעיל ספ"ה

ונתבאר בשבסה"ת ע' 974 ואילך

פענוח י"ב

הנושא

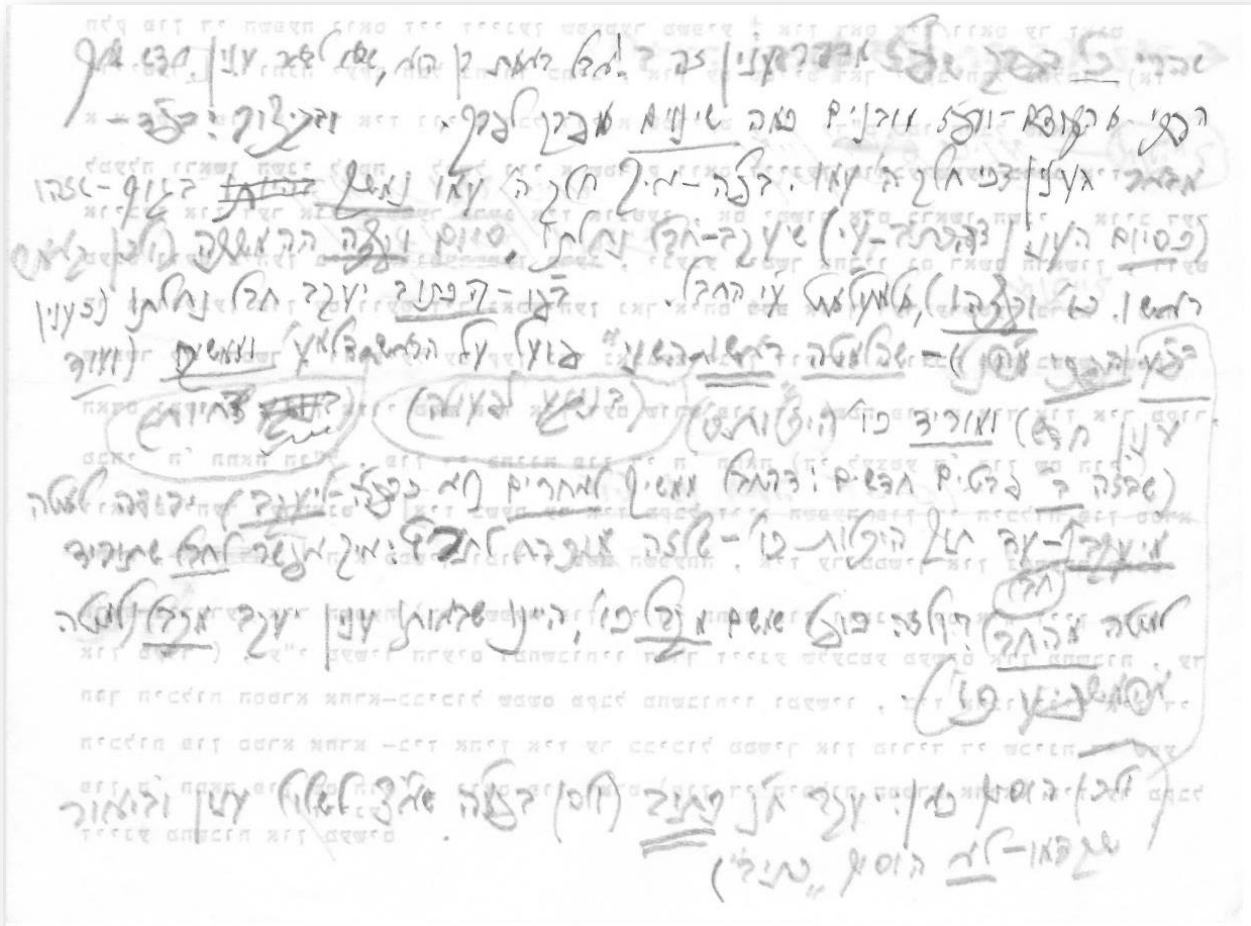
חידוש אדה"ז שהחבל יכול להתמשך גם למטה מקצהו

תניא איגרת התשובה פרק ו

והנה יעקב חבל נחלתו כתיב. עד"מ כמו החבל שראשו א' למעלה וראשו השני למטה אם ימשוך אדם בראשו השני ינענע וימשך אחריו גם ראשו הראשון כמה שאפשר לו להמשך. וככה ממש בשרש נשמת האדם ומקורה מבחי' ה"א תתאה הנ"ל הוא ממשיך ומוריד השפעתה ע"י מעשיו הרעים ומחשבותיו עד תוך היכלות הסט"א כביכול שמשם מקבל מחשבותיו ומעשיו.

בפרק ו' באמצע הפרק מתחיל כ"ק אדה"ז לבאר ענין המשכת והורדת ה"א תתאה ע"י מעשיו הרעים ומחשבותיו של האדם במשל החבל, בזה הלשון "והנה יעקב חבל נחלתו כתיב".

וע"ז מעיר הרבי

לכאורה הסגנון דדבר חדש קמ"ל – קשה, שהרי כל הפרק לפני"ז מדבר בענין זה?

ומבאר הרבי

אבל באמת כן הוא, שבא לבאר ענין חדש ואף הפכי מהקודם – ועפ"ז מובנים כמה שינויים מפרק לפרק.

ובקיצור:

בפ"ד – מבאר הענין דכי חלק ה' עמו.

בפ"ה – איך חלק ה' עמו נמשך בהיותו בגוף – שזהו (כסיום) הענין דהכתוב – ע"י שיעקב – חבל נחלתו, סיום וקצה ההמשכה (ולכן קאמר ראשו כו' וקצהו), מלמעלמ"ט ע"י החבל.

בפ"ו – הכתוב יעקב חבל נחלתו (כענין בפ"ע) (ולכן הוסיף כאן: יעקב ח"נ כתוב) (ולכן בפ"ה שא"צ לשלול ענין וביאור שקדמו – לא הוסיף "כתיב") והפכי מהנ"ל) – שהלמטה, ד'אשו (בנוגע לפעולה)

השני' פועל על הראש (בנוגע לחיות) דלמעלה וממשיך (ועוד ענין חדש) ומוריד כו' (היכלות כו') (שבזה ב' פרטים חדשים: דהחבל ממשיך לאחרים (לא כבפ"ה - ליעקב) - ירידה למטה מיעקב חבל - עד תוך היכלות כו' - שלזה מוכרח לתרין: איך אפשר לחבל שתוריד למטה מהחבל? ולזה כופל שמשם מקבל כו', היינו שבאותו ענין יעקב מקבל (למטה מהמשפיע כו')

נתבאר בשבסה"ת ע' 976

פענוח י"ג

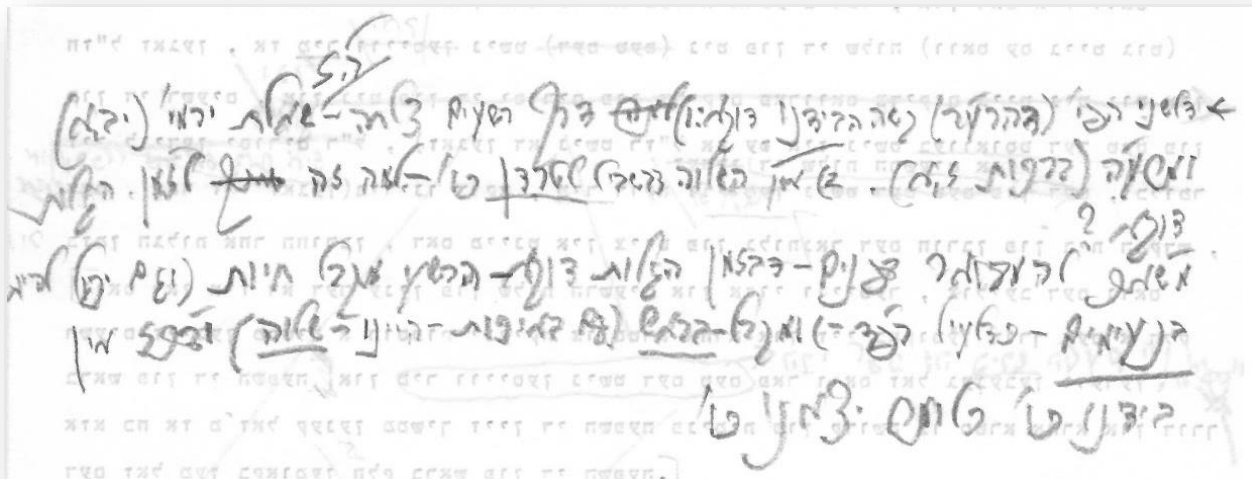
הנושא

פי' אדה"ז במשנת "אין בידינו לא משלות כו"

תניא איגרת התשובה פרק ו

ומפני שהוא הוא הממשיך להם ההשפעה לכן הוא נוטל חלק בראש וד"ל. וזהו שאמרו רז"ל אין בידינו לא משלות הרשעים וכו' בידינו דוקא כלומר בזמן הגלות אחר החורבן.

וזהו שאמרו רז"ל אין בידינו לא משלות הרשעים וכו', און דאס איז וואס חז"ל זאגען, אז מיר ווייסען נישט (דעם טעם) ניט פון די שלוח (וואס עס גייט גוט) פון די רשעים און ניט פון די יסורים פון צדיקים פארוואס צדיקים גייט ניט גוט און זיי לינדען יסורים ר"ל, (זאגען דא נישט רז"ל אס עס איז נישט בעוואוסט דער טעם פון דעהען די שלוח הרשעים און דעם, נאר זיי זאגען) בידינו דוקא, מיר דוקא ווייסען נישט דעם טעם פון דעם, כלומר בזמן הגלות אחר החורבן, דאס מיינט אין צייט פון גלותנאך דעם חורבן פון בית המקדש, וואס דאן איז דא דער ענין פון שלוח הרשעים און אזוי ווייסער, צוליעב דעם וואס רשעים זיינען ממשיך א חוספוח ינקיקה צו סטרא אחרא און זיי באקומען דורך דעם א חלק בראש פון די השפעה און מיר ווייסען נישט דעם טעם פאר וואס זאל געגעבען ווערען, אזא כח אז מ'זאל קענען ממשיך זיין די השפעה פנימית פון קדושה צו סטרא אחרא און דורך דעם זאל מען באקומען חלק בראש פון די השפעה.

בזה שמדייק אדמו"ר הזקן במלת "בידינו", ניסה הרב וויינבערג לבאר שאין בידינו הטעם למה ישכה לרשעים בזמן הגלות להוריד השפעת הקדושה לסט"א וגם ליטול חלק בראש בהשפעה זו. רבנו מחק זה, והעיר:

לפני זה פירש הטעם??

וביאר

דלשני הפירושים (דהרע"ב) קשה הבידינו דוקא: למה-דרך רשעים צלחה - ה"ז שאלת ירמי' (יב,א) ומשע"ה (ברכות ז,א). 2) השלוח דבשביל לטרדן כו' - למה זה לזמן הגלות דוקא?

משא"כ להמבואר בפנים - דבזמן הגלות דוקא - הרשע מקבל חיות (וגם יכול להיות בנעימים - כדלעיל פ"ד -) ומקבל בראש (גם באיכות - היינו - שלוח) ובכ"ז אין בידינו כו' כלומר יצאנו כו' [מכלל הרשעים... ולכלל הצדיקים לא הגענו]

נחבאר בשבסה"ת ע' 1169

(אף שבדוחק י"ל שהכוונה שעה אחת וע"ד הש"י קודם התפילה דהחסידיים הראשונים שהייתה שעה אחת (ברכות לב, סע"ב - אבל ראה פס"ד אדה"ז שו"ע או"ח ריש סי' צג ולשאר העם כו' ודי בשעה מועטת...) ולכאורה על כרחך צ"ל כן - דאל"כ "שעה אחת" מיותר וצ"ע וראה פמ"ד: שעה גדולה כו' אינו שווה בכל נפש כו', וריש פ' לא: שעה ושתים כו' ועוד. וצ"ע.

ביאור:

רבנו מביא הוכחות לכל צד בפ"י "שעה אחת" אם הכוונה לשעה מכ"ד ביום, או פירושו משך זמן וגם הניח בצ"ע אם אדה"ז מציע זמן התבוננות שוה לכל. במשנה ריש פ"ה דברכות "חסידיים הראשונים היו שוהים שעה אחת... כדי שיכוונו את לבם למקום." ובשולחנו האו"ח בתחילת סי' צ"ג פירש אדה"ז (על פי רבנו יונה שם) שהכוונה לשעה ממש (על השעון). אך שם ממשיך אדה"ז דהיינו דוקא לחסידיים הראשונים, אבל לשאר העם די בשעה מועטת כדי הילוך... ח' טפחים. וכאן לכאורה מוכרח לפרש כן, כי באם הכוונה ל"משך זמן" מהו הפירוש ב"שעה אחת", והוא נראה מיותר. לאידך בכ"מ בתניא כתב אדה"ז שזמן ההתבוננות אינו שוה לכל נפש, ולכן דוחק לפרש כאן שהכוונה לשעה ממש, ורבנו השאיר ב"צ"ע".

פענוח ט"ו

הנושא

ישוב הסתירה בין תוכן כל הפרק למו"ש בסוף הפרק שלפניו

תניא אגרת התשובה פרק י"א

ואמנם להיות בלבנו ההכנעה היא בחי' תשובה ותאה כנ"ל וגם השמחה בה' שתייהן ביחד. כבר מילתא אמורה בלק"א ס"פ ל"ד. כמ"ש בזוה"ק חדוה תקיעה בלבאי מסטרא דא וכו'

ואמנם להיות בלבנו ההכנעה היא בחי' תשובה תתאה כנ"ל , אבער עס זאל זיין איין זיין הארץ די הכנעה (די אונטערטעניקייט און צובראכענקייט) וואס דאס איז די בחינה פון תשובה תתאה -ווי אויבען דערמאנט - , וגם השמחה בה' , און אויך די שמחה מיט דעם אויבערשטען (די שמחה פון זיין דינגען דעם אויבערשטען וואס פאדערט זיך ביי עבודת התפלה) , זאל דאס זיין (שתייהן ביחד , ביידע צוזאמען , (אז נישט דאס זאל זיין אין צוויי באזונדערע צייטען , די הכנעה און תשובה תתאה בשעת תקיין חצות , און די שמחה בשעת דעם דאוונען , נאר בשעת דעם דאוונען גופא זאלען זיין ביידע זאכען צוזאמען .

אין פרק י"א
אין פרק י"א
אין פרק י"א
אין פרק י"א

על זה שכתוב בתניא: ואמנם להיות בלבו ההכנעה היא בחי' תשובה תתאה כנ"ל וגם השמחה בה' שתיהן ביחד. כבר מילתא אמורה בלק"א ס"פ ל"ד.

מקשה הרבי

לכאורה בסתירה למש"כ בספ"י שאין הכל יכולין בו, [להפוך כרגע מן הקצה]

ושולל תירוץ בד"א

וא"א לומר דהדיוק דאין הכל אבל ישנם כאלה ובהם מדובר כאן – דלכאורה המדובר כאן שייך להכל.

וכמו"כ שולל עוד תירוץ

כן אאפ"ל (עכ"פ בדוחק) דמחדש כאן על מש"כ בספ"י שהרי ממשך "כבר מילתא אמורה",

ומסיים הרבי

ולפענ"ד (בל"ג בהתועדות)

הביאור נד' בשבסה"ת ע' 1194 - 1200

הערות ושקו"ט בנוגע לכמה ענינים בתניא

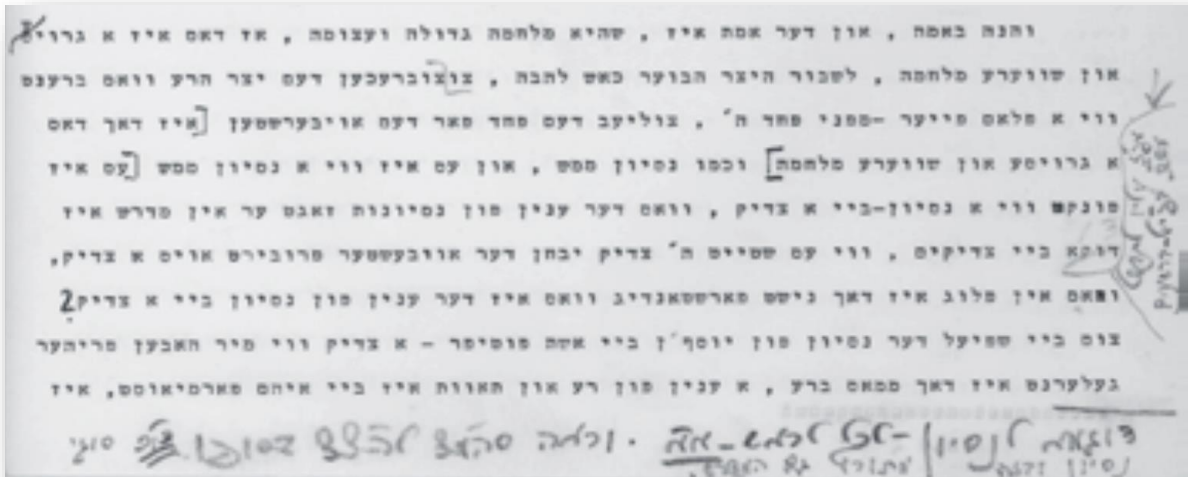
פענוח א'

הנושא

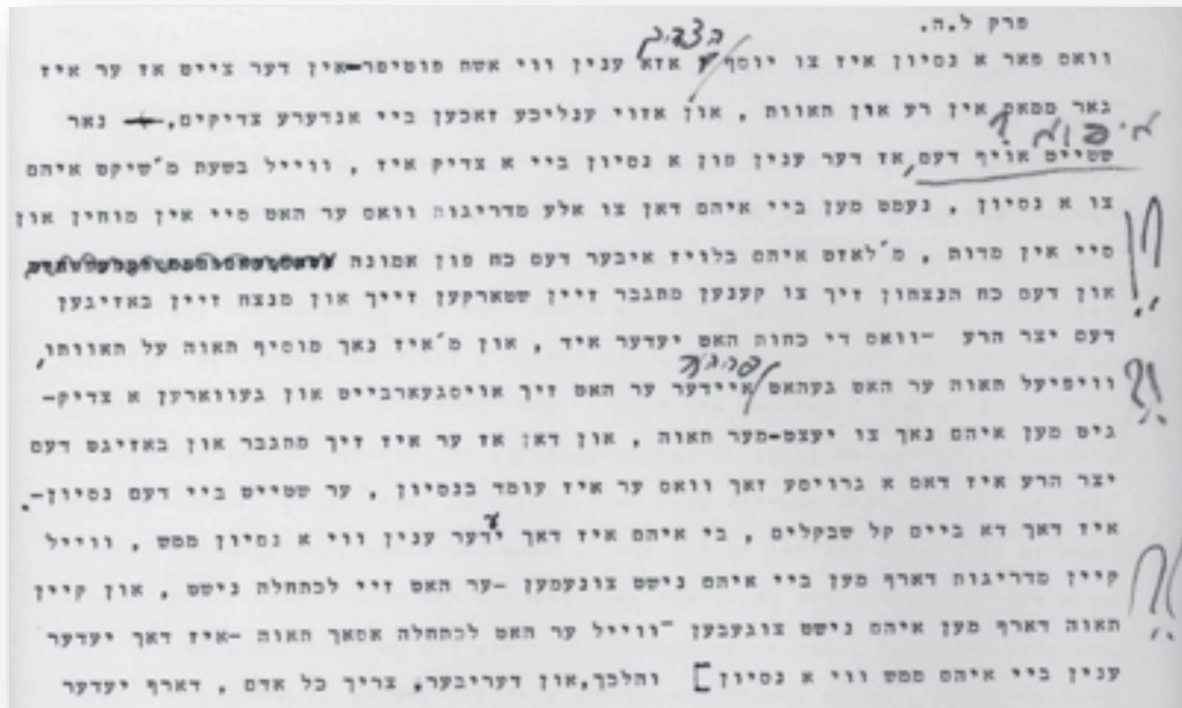
נסיונות. רבנו שולל פי' בתניא שנאמר מפי כמה משפיעים

תניא ליקוטי אמרים פרק ל

והנה באמת שהיא מלחמה גדולה ועצומ' לשבור
היצר הבוער כאש להבה מפני פחד ה' וכמו נסיון
ממש.

ביאור הרב ווינבערג

וכמו נסיון ממש, און עס איז ווי א נסיון ממש [עס איז פונקט ווי א נסיון ביי א צדיק, וואס דער ענין פון נסיונות זאגט ער אין מדרש איז דוקא ביי צדיקים],

והעיר הרבי

עפ"ז עליו לתרץ מש"כ בפ"ט ברשעים

ובהמשך כתב הרב ווינבערג

ווי עס שטייט ה' צדיק יבחן דער אויבערשטער פרובירט אויס א צדיק, וואס אין פלוג איז דאך נישט פארשטאנדיג וואס איז דער ענין פון נסיון ביי א צדיק? צום ביי שפיעל דער נסיון פון יוסף ביי אשת פוטיפר א צדיק ווי מיר האבען פריהער געלערנט איז דאך ממאס ברע, א ענין פון רע און תאוות איז ביי איהם פארמיאוסט,

וע"ז העיר הרבי

דוגמא לנסיון לכל לראש א"א [=אברהם-אבינו]. וראה סהמ"צ [=ספר-המצוות] להצ"צ בסופו כו"כ סוגי נסיון ובזה מתורץ גם המדרש.

ובהמשך

וואס פאר א נסיון איז צו יוסף הצדיק אזא ענין ווי אשת פוטיפר אין דער צייט אז ער איז גאר ממאס אין רע און תאוות. און אזוי ענליכע זאכען ביי אנדערע צדיקים, נאר שטייט אויף דעם

ושאל הרבי

איפוא?

ובהמשך ביאר הרב וויינבערג באריכות

אז דער ענין פון א נסיון ביי א צדיק איז, ווייל בשעת מ'שיקט איהם צו א נסיון, נעמט מען ביי איהם דאן צו אלע מדריגות וואס ער האט סיי אין מוחין און סיי אין מדות, מ'לאזט איהם בלויז איבער דעם כח פון אמונה און דעם כח הנצחון זיך צו קענען מתגבר זיין שטארקען זיין און מנצח זיין באזיגען דעם יצר הרע וואס די כחות האט יעדער איד, און מ'איז נאך מוסיף תאוה על תאוותו, וויפעל תאוה ער האט געהאט פריער איידער ער האט זיך אויסגעארבייט און געווארען א צדיק גיט מען איהם נאך צו יעצט מער תאוה, און דאן אז ער איז זיך מתגבר און באזיגט דעם יצר הרע איז דאס א גרויסע זאך וואס ער איז עומד בנסיון, ער שטייט בי דעם נסיון איז דאך דא ביים קל שבקלים, ביי איהם איז דאך יעדער ענין ווי א נסיון ממש, ווייל קיין מדריגות דארף מען ביי איהם נישט צונעמען ער האט זיי לכתחלה נישט, און קיין תאוה דארף מען איהם נישט צוגעבען ווייל ער האט לכתחלה אסאך תאוה איז דאך יעדער ענין ביי איהם ממש ווי א נסיון

על ביאור זה כתב הרבי

! ? ! ?

תוספת ביאור:

על התיבות "וכמו נסיון ממש", פירש הרב וויינבערג שהכוונה לנסיונות שישנם אצל צדיק, ובתחילה הביא מהמדרש שנסיונות ישנם דווקא אצל צדיק, רבינו הקיף בעיגול את התיבה "דוקא", וכי "עפ"ז עליו לתרץ מש"כ בפ"ט – ברשעים". דהיינו: בפ"ט כ' רביה"ז שהטעם שהאהבה של נה"א נק' אהבה-מסותרת, היא כיון שאצל רשעים אהבה זו היא בבחי' שינה, ומתעוררת רק כאשר באים לידי נסיון בדבר אמונה. ולפי מה שמבאר דנסיון הוא דוקא בצדיק יוקשה על מש"כ רביה"ז בפ"ט, ששם כתב בפירוש ענין הנסיון ברשעים.

וכן כתב רבינו: דוגמא לנסיון – לכל לראש – א"א=[אברהם-אבינו]: היינו דראשית-כל הי' לו להביא דוגמא הידועה מהנסיון דאברהם אבינו (ולא מיוסף וכיו"ב). וממשיך: וראה סהמ"צ=[ספר-המצוות] להצ"צ בסופו כו"כ סוגי נסיון ובוה מתורץ גם המדרש. המחבר שי' הביא דברי המדרש שנסיון שייך דווקא בצדיקים והקשה על דברי המדרש - כיצד ייתכן נסיון בצדיקים, וע"כ כתב רבינו שלפי דברי הצ"צ יתורץ שאלת המחבר שי' בדברי המדרש ולכאנ' הכוונה, בהא דכתב רבינו שבזה מתורץ גם המדרש: הנה בסהמ"צ שם (ע' 384 ד"ה הנה) מביא ד' סוגים בנסיונות: א. והאלקי' נסה את אברהם – מס"נ על מ"ע לקיים ציווי השם. ב. ושם נסהו, אם יקבלו ברצון היסורים שלא הי' להם מים לשתות. (ומביא עוד דוג' לסוג זה) ג. כי מנסה ה' כו', שלא ימוטו מעבודתם ע"י אות ומופת נביא שקר, נסיון זה הוא בענין חוזק הדעת. ד. נסיון דוד בשבירת התאוה על ל"ת. היינו שרבינו שינה ב' פרטים (מהבנת המחבר שי') א. שנסיון אינו דוקא קשור לתאוות, ובמילא שייך גם בצדיקים. ב. שנסיון הוא לאו-דוקא בצדיקים. נמצא, שייתכן לפרש את דברי המדרש בנוגע לסוג מסוים של נסיונות, אולם כללות ענין הנסיון שייך גם ברשעים.

כמו"כ ציין רבינו ג"פ "?! על הביאור לכך שנסיון אצל צדיק, הוא שלוקחים ממנו כל המדריגות, ומשאירים את כח האמונה, ושאל –"איפוא" המקור לזה?

אחר שקיבל הרב וויינבערג את המענה הנ"ל, שוב כתב לרבנו:

ב"ה.
 במה שכתבתי בהמלים וכמו נסיון ממש, - שהכוונה בנסיון של צדיק שלוקחים ממנו
 כל המדריגות ומוסיפים תאוה על תאוה וכו', - שהואיל כ"ק אד"ש לשאול המקור על זה
 ולעשות סימני שאלה על הענין, הנה אני שמעתי זה מהמשפיע הרב ר' ברוך ע"ה, וכן הרב
 ר' ניסן והרב דזשיקובסאהן ועוד שמעו זה מר' גרונוס ע"ה וממשפיעים אחרים, וכמעט
 באותו לשון ממש, ומהלשון מוסיפים תאוה על תאוה נראה שהוא לשון שניצטט מאיזה מקום
 אצל יבנה (דלגית, פ, יפה) ד"ר אהרן אהרן אהרן, כי אם בספר בעל שם טוב מובא בשם
 , אבל עד עתה לא מצאתי הענין בספרי דא"ת שלנו. ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ^{1311</}

על מה שכתב הרב וויינבערג שהלשון "מוסיף תאוה על תאוותו" נראה שהוא ציטוט ממאחז"ל

הרבי מעיר

שלשון זה הוא "מב"ר ופרש"י (בראשית ד,כה) בנוגע לענין אחר לגמרי"

ועל מה שממשיך הרב וויינבערג

ש"עד עתה לא מצאתי הענין בספרי דא"ח שלנו".

מעיר הרבי

"א"כ למה להכנס לזה?"

בהמשך הביאור הביא הרב וויינבערג מכו"כ משפיעים מדורות עברו שפירשו כן בתניא כאן, ושעצם הענין מובא בס' תשואות
הן בשם הבעש"ט

שבאשר הקב"ה מנסה את הצדיקים הוא לוקח מהם תחילה את מדריגותיהם

(כי אחרת אין זה נסיון לגבי צדיק).

על ביאור זה הקשה הרבי:

"צע"ג –:

אפילו בנוגע לפרעה מקשים איך זה "ויכבד לבו", ועאכו"כ בנוגע לצדיק.

בקשת דוד בחנני ה' ונסני – האומנם ביקש שיטלו ממנו כל המדרי' וכו'.

באגה"ק סי' כא: "כי העקידה עצמה אינה נחשבה כ"כ לנסיון גדול) לערך מעלת א"א" – הרי נוטלים
המעלה. ועוד ועוד.

ועוד וג"ז עיקר: פשיטא שגם בקל שבקלים שייך נסיון (ממש) וכמפורש גם בתניא פי"ט –

וא"כ מה מכריח לפרש בפ"ל: שהוא מלחמה (אצל קשב"ק) וכמו נסיון ממש (אצל... צדיק! ומאן דכר
שמיה בפ' זה?)

וכל המובא בס' הנ"ל – אפילו באם הי' גלאטיק ל(מה להיכנס לזה)..

מכיון ששלל רבנו את הפירוש, לא נכנס כל הענין הנ"ל לספר שבסה"ת.

לשון הרב וויינבערג (בביאורו על תחילת פ' ל"ט):

"מה שכתבתי בביאור ענין העמוד (בין ג"ע התחתון לג"ע העליון) וההוספה דר' זירא צם כו' הוא מפני כי להיות הענינים שלומדים עתה הם ענינים עמוקים וכאשר מכניסים ענין כזה שמבאר מאמר חז"ל בהסברה זה מקיל מעט על אזן השומע."

על המילים "זה מקיל מעט" שאל הרבי :

"האומנם ההודעה שא"א להבין ירוש' עד שישכח בבלי – תיקל ההבנה?"

בהמשך, כ' לרבנו

אגב – הביאור של נשמות ממש הוא על פי המבואר בקונטרס העבודה –

ורבנו ענה

"באת"ל שכוונתו בקונטרס העבודה לומר שכן הוא הפירוש בתניא, הרי צ"ל שהעבודה בחיצוניות המוחין הוא ובודו"ר בהתגלות לבו ומוחו הרי זה כמו נשמת החי – היפך ממש ממש"כ ספ"ח! כן ממש"כ רפ"לט "הרוח של הצדיקים" – היינו הנזכרים לפ"ז, מוכח שכוונתו לחלק באותו צדיק עצמו שרק נשמתו ממש (בחי' הנשמה שלו עולה שבנרנח"י שלו) עולה אבל לא בחי' הרוח שלו כו'

פענוח וביאור:

בתחילת פ' ל"ט (באמצע דף נב, א) כ' אדה"ז שנשמות הצדיקים העובדים את ה' באהבה ויראה הנמשכות מן הבינה ודעת דגדולת א"ס ב"ה, הנה מקומם למעלה הוא בעולם הבריאה, אשר שם מאירות חב"ד של א"ס ב"ה. ואח"כ ממשיך אדה"ז ומבהיר "אך היינו דווקא נשמות ממש שהן בחי' מוחין דגדלות א"ס ב"ה, אבל בחי' הרוח של הצדיקים ..... אין עולות לשם רק בשבת וראש חודש לבד...." ואפשר לפרש דברי כ"ק אדה"ז בשתי דרכים: א) שהוא מחלק בין צדיקים שונים. אלו שעבודתם היא באהוי"ר הבאה מגדלות המוחין, מדורן בעולם הבריאה. ואלו שעבודתם היא באהוי"ר הנולדים מהתבוננות באוא"ס מדורן הוא ביצירה. ב) גם זה שמשיג אלקות במוחין דגדלות, הנה רק בחי' אין מדורו בעולם הבריאה אלא לבחינת "נשמה" שבו, שענינה הוא מוחין. אך בחינת נפש ורוח שבו שאין ענינם מוחין אין מדורן בבריאה כ"א ביצירה חוץ מבשבת ור"ח. הרב וויינבערג ביאר כאופן הא', וכתב לרבנו שביאר כן על יסוד המבואר בקונטרס העבודה פ"א. רבנו ענה ששם לא בא לפרש שכן התכוון אדה"ז כאן בתניא. והוכיח שהפירוש כאופן הב' כי אופן הא' סותר למש"כ בפ' ל"ח (דף נא, א). וגם הוכיח לשון אדה"ז כאן "אבל הרוח של הצדיקים", שמשמע דקאי על אותו הצדיק עצמו. וראה ביאור הענין בשלימות בשבס"ת ע' 487

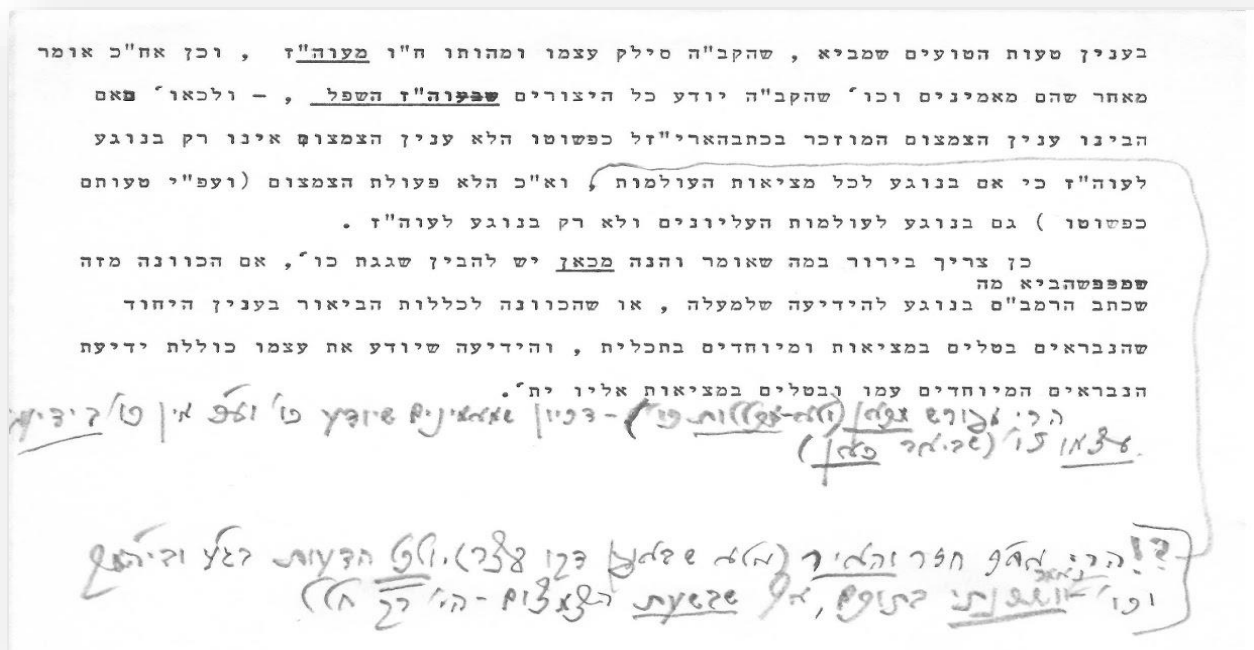
פענוח ג'

הנושא

טעותם של התופסים ענין הצמצום כפשוטו

תניא שער היחוד והאמונה פרק ז

והנה מכאן יש להבין שגגת מקצת חכמים בעיניהם ה' יכפר בעדם ששגו וטעו בעיונם בכתבי האריז"ל והבינו ענין הצמצום המוזכר שם כפשוטו שהקב"ה סילק עצמו ומהותו ח"ו מעוה"ז רק שמשגיח מלמעלה בהשגחה פרטית על כל היצורים כולם אשר בשמים ממעל ועל הארץ מתחת

(א) הרב וויינבערג שאל: אותם שהבינו ענין הצמצום כפשוטו - דהיינו שהקדב"ה ח"ו סילק את עצמו מהעולם, לכאורה הוא לא רק סילק את עצמו מהעוה"ז הגשמי, אלא גם מהעולמות עליונים. וא"כ למה בשעה"ה"א כתב האדה"ז שטעות הטועים הוא שהקדב"ה סילק עצמו מעוה"ז הגשמי.

על זה תירץ הרבי:

! הרי אח"כ חזר והאיר (אלא שבאופן דקו קצר). ולכל הדיעות בג"ע וביהמ"ק וכו' נאמר ושכנתו בתוכם, אף שבשעת הצמצום - הי' רק חלל.

(ב) בפרק ז שעה"ה"ע כתב אדה"ז ש"מכאן" יש להבין שגגת הטועים שהבינו ענין הצמצום כפשוטו.

הרב וויינבערג שאל לאיזה ביאור מתכוון אדה"ז בהמילה "מכאן"? האם הוא מתכוון לכללות הביאור שאדה"ז מבאר בשעיהוה"ע אודות ביטול הנבראים להקדב"ה או לדברי הרמב"ם שאדה"ז מביא בהפרק שלפנ"ז על אופן הידיעה של הקדב"ה.

ע"ז ענה הרבי:

הרי מפורש מכאן (ולא – מכללות כו) – דכיון שמאמינים שיודע כו' וע"כ אין כו' בידיעת עצמו כו' (שביאר כאן)

לשלימות הענין – ראה שער היוה"א ע' 840 – 841 בהערות

פענוח ד'

הנושא

איך השכל מוקף ומוקף מזהענין שמושיג

תניא ליקוטי אמרים פרק ה

הנה כל שכל כשמשכיל ומשיג בשכלו איזה מושכל הרי השכל תופס את המושכל ומקיפו בשכלו והמושכל נתפס ומוקף ומלובש בתוך השכל שהשיגו והשכילו וגם השכל מלובש במושכל בשעה שמשיגו ותופסו בשכלו

ב"ה ל"ג בעומר חש"כ.

כ"ק אדמו"ר שליט"א

במה שהואיל כ"ק שליט"א לרשום-על הענין שפפפפ שנכתב בכיאר הדברים בחניא ובצירופי אוחיוה וכו' בדיו על הספר וכו' שהכוונה אשר כשהאוחיוה נכחבים כדין בדיו על הקלף אז האוחיוה עצמם הם רצונו וחכמתו ית' - "לדונו בהועד אם כן הוא הפורנס" הנה מאחר שכ"ק הנאיל להעיר בזה כמובן אשר לא נבאר כן בפועל - אמנם רציתי לשאול אם כוונה כ"ק ~~הפירוש~~ /13/ אם הענין הוא כן אשר האחיוה עצמם הם חכמתו ורצונו וכו' או שהכוונה ~~הפירוש~~ הוא אם כאן בחניא הפירוש כן ?

עצם הביאור הזה ובדברים אלו שכתבתי נכחבים האוחיוה בדיו על הקלף כדין אז הנה האוחיוה עצמן וכו' שמעתי מהרה"ק ר' ברוך פרידמאן באטוואצק וגם הרימ"ט והרב בוקעט זוכרים שביאר בזה איזה דבר אבל לא זוכרים ברור אם בדברים אלו, ולכאורה נראה כן מלשון כ"ק אדמו"ר נ"ע בהרשימה של המאסר חלק ג' (כפי שנדפסה בלקוטי לחבורים הוא בדף חרס"א) כאשר מדבר על ענין אמיחיה החורה וכו' אשר הלומד יודע שזהו חכמתו וכו' ואח"כ אומר שם והלומד חורה עליו להחדיק בקדושה ההלכה, ובקדושה האוחיוה אשר לכאורה נראה שכמו בקדושה ההלכה הנה ההלכה עצמה היא חכמתו ורצונו ית' כמו"כ בקדושה האוחיוה אשר האחיוה עצמן וכו'.

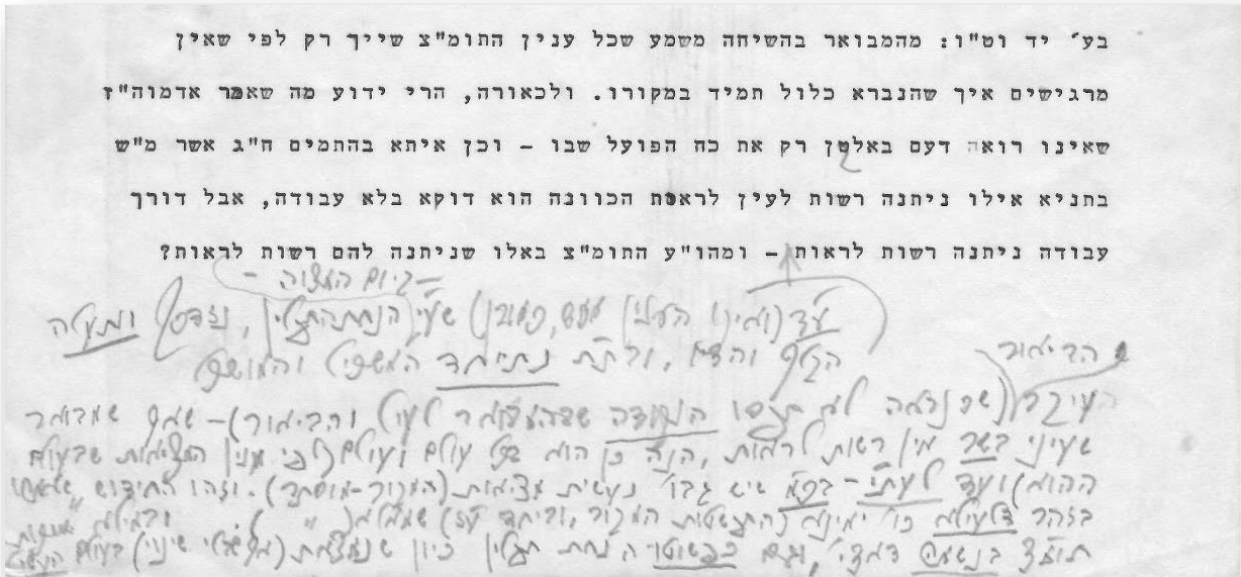
פענוח ה'

הנושא

ענין התומ"צ באלו שניתנה להם רשות לראות

תניא שער היחוד והאמונה פרק ג

ומה שכל נברא ונפעל נראה לנו ליש וממשו' זהו מחמת שאין אנו משיגים ורואים בעיני בשר את כח ה' ורוח פיו שבנברא אבל אילו ניתנה רשות לעין לראות ולהשיג את החיות ורוחניות שבכל נברא השופע בו ממוצא פי ה' ורוח פיו לא היה גשמיות הנברא וחומר וממשו נראה כלל לעינינו

על השיחה דפ' משפטים תשכ"ז בביאורו של כ"ק אדמו"ר בשער היחוד והאמונה פרק ד' וה' שאל הרב וויינבערג

מהמבואר בהשיחה משמע שכל ענין התומ"צ שייך רק לפי שאין מרגישים איך שהנברא כלול תמיד במקורו. ולכאורה, הרי ידוע מה שאמר אדמוה"ז שאינו רואה הבלקן רק את הכח הפועל שבו - וכן איתא בהתמים ח"ג אשר מ"ש בתניא אילו ניתנה רשות לעין לראות הכוונה הוא דוקא בלא עבודה, אבל ע"י עבודה ניתנה רשות לראות

[והרבי הוסיף] ע"ד (ואינו הענין ממש, כמובין) שע"י קיום המצוה - הנחת התפלין, נזדכך ומעלה הקלף והדיו, ובת"ת נתייחד המשכיל והמושכל -

ועל השאלה

ומהו"ע התומ"צ באלו שניתנה להם רשות לראות?

הרבי ענה:

עיקר הביאור (שכנראה לא תפסו הנקודה שבהמבואר לעיל והביאור) – שאף שמבואר שעניי בשר אין רשות לראות, הנה כן הוא בכל עולם ועולם (לפי ענין המציאות שבעולם ההוא) ועד לעתיק יומין. – בכ"מ שיש גבורה נעשית מציאות (המקור – מוסתר). וזהו החידוש "שאמרו בזהר דלעילא כו' ימינא (התפשטות המקור, וביחד ע"ז) שממלא (מוסתר). ובמילא שייכות תומ"צ בנשמה דאצי, וגם כפשוטו – הנחת תפלין כיון שנמצאת (אף שבלי שינוי) בעולם העשי.

פענוח ו'

הנושא

לימוד זכות על אלו שנראה שעליהם דיבר דוד

תניא ליקוטי אמרים פרק לב

[ולא אמר דה"ע תכלית שנאה שנאתים וגו'
אלא על המינים והאפיקורסים שאין להם חלק
באלהי ישראל כדאיתא בגמרא ר"פ ט"ז דשבת]:

אגב בענין זה הואיל כ"ק שליט"א לומר בהשיחה דש"ת אשר בפנימיות הענינים" הנה מאחר שיתכן אשר שגם זה שנראה בעיניו מסוג שאין לו חלק וכו' הנה כפי שה' יראם ללבב יתכן שיש בזה ענין שמוציאו מסוג הנ"ל וכו'. ולכאורה הלא גם בתניא מדבר בפנימיות הענינים שע"ז מיוסד כל ענין האהבה דלרעך כמוך מצד שורש הנשמה וכו' ואעפ"כ מביא מה שאמר דוד וכו', שלכאורה מזה מובן שאלו אלו אין נופל מה שאמר קודם שצריכים לאהבם ג"כ וכו', אם לא שנאמר אשר מה שמביא בתניא במוסגרים [ולא אמר דוד וכו'] הוא רק לתרץ הקושי' שמתעוררת לכאורה ממה שביאר קודם שאם כן אשר גם לאלו שצריכים לשנאותם צריכים לאהבם ג"כ מדוע אמר דוד תכלית שנאה וכו' וע"ז הוא התירוץ שזה אמר רק על הסוג הזה שאין להם חלק וכו', אבל לא שהוא הוראה שלא לו צריך להיות שנאה בתכלית כי רק דוד (שהי' מלך הדן וכו') אמר כן אבל לא שהוא הוראה, או אולי כוונת כ"ק שליט"א שמאחר שכל הענין בתניא מוסב על הקושי' ומה שאמרו בגמרא שמי שרואה בחבירו וכו' אם כן מדבר כאן בצד הנגלה וההלכה שבזה ולא כפי שהוא בפנימיות הענינים.

דבר על הגעיה בהלכות שהיא
הוא וכוונתו קודם בהלכות המצוה להקדים להלכה ולתורה
הוא וכוונתו קודם בהלכות המצוה להקדים להלכה ולתורה
הוא וכוונתו קודם בהלכות המצוה להקדים להלכה ולתורה

הרב וויינבערג שאל: בשיחת שמה"ת אמר פעם רבנו אשר "בפנימיות הענינים" גם זה שנראה כמו שאין לו חלק כו' גם אותו יש לאהוב, כי כפי ש"ה' יראה ללבב" אינו בסוג הנ"ל. וקשה, הלא גם בתניא כאן מבאר בפנימיות הענינים, שיש לאהוב כל יהודי מצד שורש נשמתו, ואעפ"כ כתב אדה"ז שאלו שאין להם חלק כו' אמר עליהם דוד "תכלית שנאה שנאתים".

וע"ז ענה רבנו:

שגם זה שנראה בעיני בשר ע"פ המעשה דהזולת שהוא מסוג שאין לו חלק וכו' הנה כפי שה' יראה ללבב מח' וכוונתו בפועל דהזולת [וכמדובר בפי' הדוגמא דלש"ש נתכוון – ובמילא אינו חטא דחילול שבת כלל. וזהו גודל החידוש דספיי"ט בתניא – דאפילו בלי אמונה כלל – יראה שאין בזה חטא ע"ז. וק"ל.] יתכן שיש בזה ענין שמוציאו מסוג הנ"ל וכו'

ביאור:

שהכוונה בהשיחה היתה אשר אף אלו אשר לפי ראות האדם את מעשיהם הם בסוג שאין להם חלק כו', יתכן שטעה הרואה, ולא הי' כוונת החוטא כלל כפי הנראה, אשר מצד זה אין בו החטא הנראה בו. ולדוגמא: המקושש אשר כפי הנראה הי' מחלל שבת בפרהסיא הנה מכיון ש"לשם שמים נתכוון" אין בו כלל עון חילול שבת. (-כמו שמבאר מהרש"א שהיתה מלאכה שאינה צריכה לגופה. וה' יראה ללבב איך היתה כוונתו בפועל ממש (-לא בפנימיות נפשו), שאינו בסוג הנ"ל כלל. (הערה זו לא נדפסה בשבסה"ת)

רקע:

הדברים נאמרו כמה חדשים אחרי מלחמת ששת הימים, אשר אז הרעיש רבנו בדבר מבצע תפילין ושה מטיל אימה על שונאי ישראל כדרשת חז"ל על הכתוב "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך – אלו תפילין שבראש". ואף שאין הגוי בעוה"ז רואה אבל שרו למעלה רואה. והיו כאלו שתמהו על זה.

ע"ז כתב רבנו:

און ווי אלע ענינים פון אמונת ישראל, איז ניט געמיינט אז מיזאל לערנען וועגן דעם און זאגן מיגלייבט
 אין דעם און טאן און אופפירן זיך פונקט ווי עס וואלט געווען פארקערט-נאר אז די אמונה זאל
 בריינגן דעם געהעריגן אויספיר אין זיינע מעשה בפועל. - ליידער איז בא א טייל פון די קשיא
 פרעגער אויפן טאן אין פארשפרייטן מצות תפילין דער גרונד פון דער קשיא: ער גלויבט טאקע אין
 דעם וואס די גמרא זאגט אז דורך תפילין איז ויראו ממך - אבער עס איז ניט צוגעקומן צו עס און ער
 האלט ניט אז אין יאר תשכו-תשכח וועט אן איד'ים לייגן תפילין, זיין אייגענע אדער זיין ברידער'ס
 א.א.וו. אנווארפן א שרעק אויפן גוי וואס ער טרעפט עס אין גאס אדער אין פעלד, ווארום וואס האט
 עס א שייכות צו תפילין? איי די גמרא? איי בא עס דער לערנען גמרא א.ז.וו. א באזונדער זאך און די
 וועלט האט זיך איר פירונג

הוספה ב'

"והנני נהנה מאד מזה אשר האחד דורש טובת חבירו...
הנני נהנה הנאה גדולה שאין דוגמתה בהנאת עוה"ז"

מכתב זה נכתב מכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע לסב החתן הר"י הלוי ע"ה וויינבערג שהי' עובד בישיבת תות"ל במאנטרעאל ביחד עם הרה"ח רי"ל קרמר ז"ל שליח רבוה"ק למאנטרעאל, וראש מוסדות חב"ד שם.

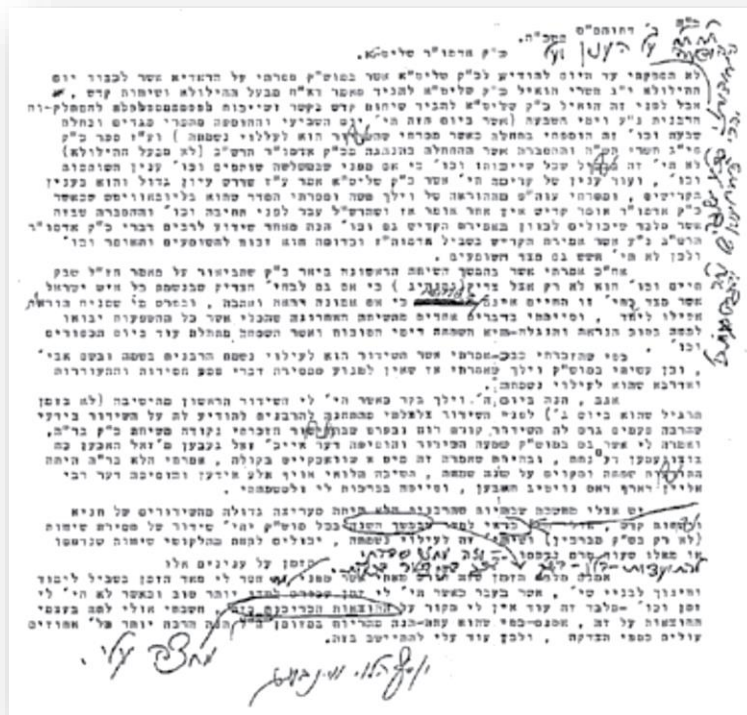
הסדר הי' שכל הבחורים המבוגרים שעבדו בישיבה קיבלו "חודש געלט" סכום סמלי ביותר מלבד הרה"ח רי"ל קרמר מנהל הישיבה שקיבל משכורת.

לאחרי חתונת סב החתן הר"י הלוי שיי וויינבערג, ביקש שיתנו לו משכורת עבור מחייתו, והרי"ל קרמר שעדיין הי' בחור אמר לסב החתן שיקח את משכורתו הוא. ועי"ז בא המכתב המצו"ב.

הוספה ג'

"ת"ח ת"ח על הענין ועל ההודעה אודותו, והרי בכ"ע מצפה כ"א לענין של נח"ר ובפרט בעת וכו'..."

בתשכ"ה מיד לאחרי ו' תשרי כתב הרב וויינבערג ע"ה להרבי את המכתב דלהלן שעל צדו רשם הרבי "ת"ח ת"ח על הענין ועל ההודעה אודותו, והרי בכ"ע מצפה כ"א לענין של נח"ר ובפרט בעת וכו'".

על מה שכתב "אולי הי' כדאי לסדר שבמשך השנה בכל מוש"ק יהי' שידור של מסירת השיחות" מתח הרבי קו על המילים "אולי הי' וסימן חזן ש"כדאי לסדר" והקיף את המילים "שבמשך השנה" וסימן חזן וכתב "וזה מחזק סברתי להתועדות – בל"ג – בש"ק עכ"פ בקיצור בכמות".

על מה שכתב "עוד אין לי מקור על ההוצאות הכרוכות בזה" הקיף הרבי את המילים "ההוצאות הכרוכות בזה" וכתב "מחצה עלי".

הוספה ד'

מכתב זה קיבלה הסבתא של הכלה -

מרת חי' שרה רחל ליסבאן -

מהרבי לקראת הנסיעה שלה ליאהאנסבורג בשנת תשכ"ה

ליסבאן=וואוסטער

ב"ה, ה' כסלו תשכ"ה
ברוקלין

מרת ליסבאן תחי'

ברכה ושלום!

אין ענטפער אויף אייער בריף, אין וועלכען איר שרייבט
 וועגען אייער בעפארשטייעניצען באוודן אין דער שטאט יאהאניסבורג.
 ווען איר וועט שרייבען גענוי אייער אידישען נאמען מיט
 דעם נאמען פון אייער מוטער, וועט מען אייך מזכיר זיין אויף דעם ציון
 הק' פון מיין שווער כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, אז דאס זאל זיין
 אין א גוטער שטח און אין א גוטען אופן אויך דער פארען אהין און צוריק
 קומען-ויינער זייט.

און געוויס וועט איר מיטנעמען א שליחות מצוה, [און וואס דאס
 זאל זיין, וועט איר זיך באראטען מיט הרב פאנעלמאן שי"י].
 אויך איז רטטזאם אין א אנליכען פאל צו נעמען אויף זיך א
 צוגאב און פארטארקען זיך אין א ענין פון אידישקייט, וואס אין די זאכען
 איז ווי גוט מ'איז אין דעם, קען מען דאך שטענדיג גאך צוגעבען, און
 אמוויכטיגסטען בנוגע צו א פרוי, א צוגב אין די ענינים פון הויז פירונג
 און ערציהונג פון קינדער, און אויך אין דעם וועט איר זיך באראטען מיט
 הרב פאנעלמאן שי"י.

בברכה לבשו"ס בכל האמור

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מזכיר

מוקדש לזכות

החתן הרב **מנחם מענדל שיחי'**

והכלה מ' **שרה שתחי'**

וויינבערג

לרגל נישואיהם בשעטו"מ

ל"ג בעומר ה'תשע"ט

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד

על יסודי התורה והמצוה

כרצון ולנח"ר כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

נדפס ע"י ולזכות

הוריהם

הרב **לוי הלוי** וזוגתו מרת **שטרנא שיחיו וויינבערג**

הרב **דוד** וזוגתו מרת **רוחמה מלכה שיחיו טאלער**

ולעילוי נשמת זקניהם שהלכו לעולמם

הרה"ח הרה"ת **יוסף בן זאב הלוי וויינבערג ע"ה**

מרת **אסתר בת אלכסנדר זאב ע"ה**

הרה"ח הרה"ת **פריץ בן יהושע העכט ע"ה**

מרת **חי' יוטא בת אסתר מרים העכט ע"ה**

ר' **יצחק בן יעקב ליסבאן ע"ה**

מרת **חי' שרה רחל בת חיים יוסף שלמה ליסבאן ע"ה**

ר' **פינחס משה בן מרדכי דוד טאלער ע"ה**

מרת **פריוא בת ישראל-ל דוד טאלער ע"ה**

